

Yêu Quái Y Quán

Contents

Yêu Quái Y Quán	1
1. Chương 1-1: Chi Nhất : Giang Hoài (1)	1
2. Chương 1-2: Chi Nhất: Giang Hoài (2)	4
3. Chương 2-1: Chi Nhị: Trường Đình(1)	6
4. Chương 2-2: Chi Nhị: Trường Đình(2)	9
5. Chương 3-1: Chi Tam: Thanh Hình(1)	12
6. Chương 3-2: Chi Tam: Thanh Hình(2)	15
7. Chương 4-1: Chi Tứ: Lan Đình(1)	17
8. Chương 4-2: Chi Tứ: Lan Đình(2)	20
9. Chương 5-1: Chi Ngũ: Tử Biệt(1)	23
10. Chương 5-2: Chi Ngũ: Tử Biệt(2)	26
11. Chương 6: Chi Lục: Đồng Quy	28

Yêu Quái Y Quán

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền Editor: Katherine Kim, Beta: Katherine Kim Trên núi xa có một y quán tên là "Khái bất xa trư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-quai-y-quan>

1. Chương 1-1: Chi Nhất : Giang Hoài (1)

Thiếu niên đi men theo bờ suối.

Từng dòng từng dòng máu loang lổ giữa làn nước trong vắt. Đi thêm mười bước thì thấy một kẻ nằm rạp trên mặt đất trắng xa.

Thiếu niên tới gần lật người y lên, người này tướng mạo rất đẹp, lại đang hấp hối, y phục trên người thấm đẫm máu tươi, miệng vết thương lộ ra trông thực kinh hãi. Cậu thăm dò hơi thở, rồi sờ sờ cổ tay, kéo một đồng nhánh cây hẹp dài gần đó, thuận thực niệm một câu chú biến chúng thành vòng, đặt người nọ lên trên rồi đi sâu vào trong núi.

Chẳng hay sâu trong núi có một y quán, tên là " Khái bất xa trư"*. Thanh tịnh đẹp dễ xa rời chốn phồn hoa. Quán chủ họ Lục, tên chỉ một chữ Vũ. Người này rất nhiều khuôn phép, tính tình cổ quái, song rất nhiều kẻ tìm đến chữa bệnh, chỉ vì y thuật xuất chúng, nghe nói dù là xương thịt sinh tử cũng không phải bàn.

*: Không ai được ghi nợ

Lục quán chủ có một bí mật.

Bí mật này không muốn ai biết nhưng tất cả đều hay, bởi vì ” Khái bất xa trưởng” chỉ xem bệnh cho yêu ma quỷ quái, không khám cho người.

Lục Vũ tựa vào ghế mây, chìa tay như đang tự hạ thấp bản thân, ý chỉ qua đây bắt mạch, tay kia thì kẹp chặt sách, xem không chớp mắt rồi hỏi: “Khó chịu ở đâu thế?”

Hề Nang nước mắt quện nước mũi gào khóc thảm thiết: “Lục tiên sinh, đầu con đau, mắt đau, tay đau, chân đau, chỗ nào cũng đau, ngài nhất định phải cứu con!”

Lục Vũ chậm rãi đáp: “A, chỗ nào cũng khó chịu . . . Vậy bấm tới bấm lui rồi bỏ vào lò nặn lại đi.”

Hề Nang: “. . .”

Lục Vũ lúc này mới dời mắt khỏi sách, liếc nhìn mặt Hề Nang: “Dạo này lại đi chọc người sao?”

Hề Nang giải thích: “Chỉ là gặp mấy đứa trẻ loài người lạc đường trên núi, dẫn tụi nó về làm khách thôi mà!”

Lục Vũ nhíu mày: “Người rảnh lắm hử?”

Hề Nang âm ỉ: “Việc này không thể coi là rảnh rồi được, là con nhiệt tình hiếu khách đó!”

Lục Vũ: “Người có sữa không?”

Hề Nang: “Con rất rảnh, vô cùng rảnh.”

Lục Vũ hừ một tiếng: “Bắt bọn trẻ ở đâu thì trả về đó, từ nay về sau cấm tha chó nhặt mèo về.”

Hề Nang tâng bốc: “Lục tiên sinh, ngài quả là vị đại phu diêu thủ nhân tâm —— ”

Lục Vũ buông tay: “Mười hai.”

Hề Nang lập tức im bặt, nét mặt lộ vẻ khó xử, xoa xoa hai tay rồi nói: “Lục tiên sinh, gần đây đỉnh đầu hơi căng, liệu có thể. . .”

Lục Vũ: “Không thể.”

Hề Nang: “Có thể thay bằng cái khác được không?”

Lục Vũ khẽ cười: “A, lại còn chuẩn bị trước?” Hắn đặt sách xuống, “Lại đây nào, để ta xem thật ra là hàng hóa quý hiếm gì.”

Hề Nang kéo một người từ ngoài vào, nặng mùi tử khí, máu bùn phủ đầy người, chẳng chút nhúc nhích.

Lục Vũ bực mình: “Mang cho ta một gã bần như vậy, người muốn chết hay muốn sống hả?”

Hề Nang bắt mạch người nọ rồi đáp: “Con nhặt được ở khe núi, chắc là rơi từ trên xuống, vẫn chưa tắt thở đâu.”

“Người thương?” Lục Vũ nhìn lướt rồi cúi đầu tiếp tục lật sách, “Tha ra ngoài, không chữa.”

Hề Nang vội vàng thuyết phục thấu tình đạt lý: “Lục tiên sinh, ông trời có đức hiếu sinh, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp mà!”

Lục Vũ chẳng buồn nhướn mày: “Ông trời có, vậy tìm ông trời đi, ta chẳng có đâu. Ra ngoài đi, đừng làm ô uế chỗ của ta nữa.”

Hề Nang thay đổi suy nghĩ, bám riết không tha lời nhai: “Con thấy chỉ mình người bạn tối mắt tối mũi, cũng thiếu người đỡ đần. Mà, mà đúng lúc này lại có sẵn một người, chẳng phải cứ nhặt về dùng sao?”

Lục Vũ ném sách rồi mắng: “Đồ ngốc! Đưa ta người chết làm gì hả? Ta không có sở thích kì quặc.”

Hề Nang bắt lấy quyển sách, xoa xoa cái trán, tiếp tục ra sức nịnh nọt: “Lục tiên sinh y thuật cao minh, thuận tay chữa trị là được rồi? Huống chi, người nhìn gương mặt này đi, một tiểu mỹ nhân như vậy chết thật quá đáng tiếc.”

Rốt cuộc Lục Vũ cũng có chút hứng thú, đi qua để xem xét, kinh thường nói: “Lần trước khi người nói với ta câu này là lúc trông thấy Vũ Sư Thiếp, trong mắt người còn có thể có cái gì —— ”

Âm cuối liền ngừng lại.

Hề Nang cười: “Sao rồi? Có vờ ý không?”

Lục Vũ trầm mặc hồi lâu, lạnh lùng hừ một tiếng, nét mặt ngạo mạn khoanh tay lại: “Mang qua đây.”

Lại tiếp: “Ai da, cẩn thận một chút, đừng để máu rớt xuống đất.”

Hề Nang: “Lục tiên sinh, hân còn cứu được không?”

Lục Vũ: “Chết rồi thì đem ra làm phân bón trong vườn.”

Hề Nang lau lau mồ hôi, nhỏ giọng cầu khẩn: “Người nhất định phải cố gắng lên nhé.”

Hề Nang đưa kẻ bị thương tới phòng ngủ, cậu làm theo lời dặn, cởi bỏ quần áo dính máu, lau qua cơ thể nhưng tránh miệng vết thương, lúc này mới trông ra hình người đôi chút.

Người này vốn cực kì anh tuấn, mặc dù đang hôn mê nhưng mày vẫn chau như trước, môi mỏng mím chặt mang chút lạnh lùng nghiệt ngã.

Lục Vũ sợ bẩn sợ mệt, cứ ngồi một bên khua môi múa mép. Thấy người nằm trên giường đã sạch sẽ đi nhiều mới chậm chậm lại gần.

Từ trong tay áo hắn lấy ra một bình nhỏ tinh xảo, sau mở nắp, cúi xuống tách miệng người kia, thả vào một viên yêu nguyên tỏa ánh mờ u ám.

Hề Nang ngồi bên giường: “Vị công tử này trông khá quen.”

Lục Vũ giễu cợt: “Người nhìn ai chẳng quen.”

Hề Nang trầm tư một lát rồi vỗ đùi: “Con nhớ ra rồi, người này là Lan Đình Hàn Giang Tuyết!”

Lục Vũ chưa từng nghe thấy tên này, cũng không quá để tâm: “A, lại còn là người có tiếng tăm hử?”

Hề Nang thao thao bất tuyệt: “Bảo sao nhìn quen đến thế, con từng trông thấy chân dung hắn ở bảng cáo thị! Hắn là sát thủ Hàn Giang Tuyết – Giang Hoài, người của tổ chức sát thủ cuối cùng – Lan Đình. Người này nổi danh tàn nhẫn, thân thủ mau lẹ, giết người không lưu lại dấu vết. Hơn nữa khá nhiều kẻ thù, thậm chí có người còn treo thưởng 500 lượng vàng để đổi lấy thủ cấp của hắn. . .”

Nói đến đây, Hề Nang giật mình một cái, không khỏi ôm đùi Lục Vũ phân trần: “Lục tiên sinh! Lục quán chủ! Lục thần y! Tiền chỉ là vật ngoài thân!”

Lục Vũ: “. . .”

Khóe miệng Lục Vũ khẽ nhếch: “Ta là loại người nói không giữ lời sao? Buông tay!”

Hề Nang càng ôm chặt hơn: “Không được! Bởi vì biết lời Lục tiên sinh nói cũng như xạo, nên con không thể buông tay!”

Lục Vũ: “. . .”

Trên giường vọng đến một tiếng rên nhẹ, mí mắt Giang Hoài khẽ cử động, dường như sắp tỉnh lại.

Đoán rằng yêu nguyên đã có tác dụng, Lục Vũ quẳng Hề Nang qua một bên, sờ sờ mạch của y, rồi đảo nhanh qua tay chân theo thứ tự: “Gân cốt đã liền, song vết thương ngoài da cần thêm hai ngày nữa mới lành.”

Lục Vũ mở một hộp thuốc mỡ, đưa ngón tay quét thuốc quanh miệng vết thương của Giang Hoài.

Trên bụng có cảm giác lạnh lạnh mơ hồ. Giang Hoài mở mắt ra, liền trông thấy một nam tử áo xanh cúi người ngồi cạnh, búi tóc đen buông xuống một bên, khuôn mặt tuấn tú, nét mặt có chút thuần khiết nhưng lạnh lùng, nhận thấy y tỉnh lại liền nâng mày nhìn, khóe môi khẽ nhếch, vẻ lãnh đạm trong con ngươi thoáng chốc xao động ánh nước.

Lục Vưu hỏi: “Tình rồi sao?”

2. Chương 1-2: Chi Nhất: Giang Hoài (2)

Giang Hoài mở miệng, nhưng chỉ cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, chẳng thể thốt thành tiếng. Nhưng cũng rất nhanh ý không thể nói nên lời, bởi ý phát hiện mình đang lơ đãng, toàn thân chẳng có nổi một mảnh vải, chỉ được đắp bằng lớp da động vật nào đó, còn người trước mặt chẳng hề bận tâm đến điều này.

Giang Hoài gắng gượng lên tiếng: “Người. . .”

Tay Lục Vưu vẫn sờ soạng, nét mặt không đổi trả lời thay ý: “Ta là ân nhân cứu mạng của người, nơi này là nhà của ta.”

Sắc mặt Giang Hoài trắng bệch không còn chút máu, muôn kiểu hoảng sợ nhìn chăm chăm bàn tay Lục Vưu đặt trên bụng ý.

Lục Vưu trong lòng ngầm hiểu: “Sờ vài cái cũng không mang thai đâu.”

Giang Hoài: “. . .”

Hề Nang thấy thương không nỡ nhìn liền che mặt rồi bỏ chạy: “Lục Lục Lục tiên sinh, con nhớ ra có việc đang làm dở nên xin phép đi trước ạ!”

Sau cùng Giang Hoài trải qua một cơn sóng to gió lớn vào sinh ra tử, nhanh chóng trấn định bản thân: “Đa tạ tiên sinh cứu mạng.”

Lục Vưu: “Ừa, vậy người muốn lấy thân báo đáp không?”

Giang Hoài: “. . .”

Lục Vưu vô vị tiếp lời: “Xem người bị dọa kìa.” Hắn ném cho Giang Hoài một bộ quần áo, “Thay xong đến tìm ta.”

Giang Hoài mặc xong áo quần, nhặt Hàn Thiên lên, bội kiếm của ý cũng chẳng mất, hơn nữa còn được lau chùi sạch sẽ. Trong lòng Giang chợt xao động. Nếu biết Lục Vưu từng ruồng bỏ Hàn Thiên bằng mọi cách, bắt Hề Nang rửa đi rửa lại mới đồng ý mang vào, phỏng chừng lại thành một tâm trạng khác.

Khi Giang Hoài đi qua phòng khách thì Lục Vưu đang dùng thẻ trúc đề miệng ngoa thú, đảo trái đảo phải vài cái rồi nói: “Loét miệng.” Lại bổ sung kết luận, “Đáng đời.”

Ngọa thú đau đến nổi rơm rớm nước mắt, phát âm không rõ: “Lục tiên sinh, sau này ta không dám nữa.”

Lục Vưu chọn một lọ thuốc bột từ trên quầy đưa cho nó: “Sau khi ăn xong thoa ngoài da, ba lượt một ngày. Kiên trì rửa gặt đùa bốn. Hôm nay chỉ loét miệng, say này tổn hại chính là tim.”

Ngọa thú không ngừng cúi người nói tạ ơn, để lại bạc rồi cáo từ.

Giang Hoài ngoài mặt thờ ơ nhưng trong lòng không ngừng kinh hoàng, rõ ràng vừa nãy chỉ là con thỏ mà lại có thể nói tiếng người. Vậy vị nam tử trước mắt đây là cái gì?

Lục Vưu như đoán được suy nghĩ trong đầu ý, khẽ cười hỏi: “Thấy sợ hả? Quá muộn rồi.”

Giang Hoài định thần lại, bình tĩnh đáp: “Nếu tiên sinh có chút ác ý với tại hạ, hẳn lúc trước sẽ không ra tay cứu giúp.”

Lục Vưu bực trực thẳng thắn: “Không, ban đầu thực ra ta định đem thủ cấp của người đi lĩnh thưởng.”

Giang Hoài: “. . .”

Lục Vưu: “Có điều tướng mạo đẹp dễ như vậy mà chết, Lục mỗ quả thực đau lòng.”

Nét mặt Giang Hoài u ám, nín lặng hồi lâu mới thốt lên hai chữ gượng ép: “. . . Đa tạ.” Y cúi người thi lễ với Lục Vưu, “Giang Hoài. Chẳng hay tục danh của tiên sinh?”

Lục Vưu trả lời: “Vưu, Vưu trong Thủy mộc vưu thanh, Lục Vưu.”

Giang Hoài nói: “Lục tiên sinh, ân tình hôm nay, ngày sau Giang mỗ tất báo đáp gấp bội. . . . Cáo từ.”

Giang Hoài xoay người định rời đi, không ngờ Lục Vưu cười nhạt: “Người cho rằng nơi này của ta muốn đến liền đến, muốn đi thì đi sao? Nguyên khí yêu quái ngàn năm cho người ăn, Ngưng Lộ Cao đắp cho người, giờ người lại bảo với ta người phải đi? Đệ nhất sát thủ của Lan Đình báo ân như thế sao? Chậc chậc chậc!”

Giang Hoài âm thầm có vẻ thiếu kiên nhẫn, nâng Hàn Thiên bên hông: “Lục tiên sinh muốn như thế nào?”

Lục Vưu đáp: “Chẳng thế nào cả. Muốn đi cũng chẳng phải không được, nếu người ra khỏi y quán của ta bảy bước, ta sẽ bắt người quỳ xuống. Có điều chỉ e Giang công tử không rời xa tại hạ thôi.”

Giang Hoài ẩn đi sát ý, chẳng hề nhiều lời, cất bước ra khỏi y quán. Song quỷ dị ở chỗ, mỗi một bước đi, tứ chi liền nặng nề hơn một phần, kết hợp nhịp thở cũng dồn dập hơn. Y lấy kiếm cắm xuống đất, ra sức chống đỡ, rốt cục đến bước thứ bảy thì Giang Hoài cũng khuỵu xuống mặt đất.

Lục Vưu cười ha hả: “Đã nói người không rời xa ta, còn không tin sao?”

Giang Hoài ngoái đầu lại lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt hết như vạn tiễn xuyên tâm, hận không thể đâm chết Lục Vưu thành cái sàng.

Lục Vưu vịn tường, lên tiếng yếu ớt: “Ấy, ta phải sợ à nha!”

Giang Hoài: “. . .”

Lục Vưu đi đến bên cạnh y, phe phẩy cây quạt: “Yêu quái trong cơ thể người vốn từng sống tại đây, đã quen phong thủy vùng này, nếu ra ngoài liền tác quái, Lục mỗ cũng bất lực. Tuy rằng có thể cưỡng ép tách nguyên khí yêu quái ra ngoài, song nó đã dung hợp với cơ thể của người, tách ra lúc này chẳng khác nào vỡ cốt moi tim, cực kỳ thống khổ, ai chịu được nào?”

Giang Hoài trả lời: “Ta có thể.”

Lục Vưu gõ một cái vào lòng bàn tay: “Thực xin lỗi, đã quên người là một kỳ tài.” Hắn thu quạt lại bên hông, cúi người ôm lấy eo Giang Hoài, tay kia vòng qua đầu gối, “Có điều ta vẫn không thể thả người đi. Quên nói cho người biết, người đã bị tên lùn ban nãy đưa đến làm gia nhân cho ta.”

Giang Hoài: “. . .”

Giang Hoài bị Lục Vưu ôm về phòng ngủ. Hành hạ một trận, cuối cùng lại về tới đây.

Lục Vưu thả y lên giường, tự rót cho mình một chén trà rồi ngồi bên bàn chậm rãi uống.

Mệt mỏi trên người Giang Hoài đã dần dần tan biến, y âm thầm siết tay lại, xác nhận công lực đã hồi phục tám chín phần, trong mắt hiện lên tia lạnh, Hàn Thiên đột nhiên rời khỏi vỏ đảm về phía Lục Vưu.

Lục Vưu mặt không biến sắc, quăng chén trà làm lệch đường đi của Hàn Thiên. Thân thủ hắn cực nhanh, chưa kịp trông rõ động tác như nào, Giang Hoài đã bị hắn tước vũ khí xong đặt ngay ngắn trên giường.

Lục Vưu khê nhướng mắt, một lần thu thủy nhất thời nổi lên: “Người muốn giao chiến với ta? Kia kiếp sau phải đầu thai cho tốt, đừng có nhảy vào làm người.”

Ánh mắt Giang Hoài sáng quắc nhìn hắn chằm chằm, nhưng trong lòng tĩnh mịch như đã chết, lúc này y đã hiểu một việc, Lục Vưu này thâm sâu khó lường, còn bản thân y chẳng có nửa phần thắng.

Lục Vưu tinh tế quan sát: “Uhm, rất đẹp.”

Giang Hoài không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng: “. . .”

Lục Vưu: “Quả thật là đẹp đến độc địa, ta nhìn vẫn thương.”

Giang Hoài thật muốn một kiếm giết hắn.

Lục Vưu cời bỏ xiềng xích, cười nói: “Ánh mắt của ngươi là sao đây, việc này trách ta được chắc? Nếu không phải tài năng của người chẳng bằng kẻ khác, rơi xuống vách núi, thì sao có thể lọt vào tay ta chứ? Giờ đánh không lại mà còn định trách ta sao? Muốn trách thì trách người học nghệ không tinh thông đi.”

Giang Hoài đã nhẫn lại nhịn, nhưng chẳng thể chịu nổi nữa, đưa tay quẳng tách trà xuống đất vỡ vụn. Một lần ném này càng thổi bùng cơn giận trong lòng, trông thấy vật gì trong tầm với liền quẳng, ném, đập, loảng xoảng chấn động tạo thành một mớ hỗn độn.

Lục Vưu nói: “Ném vỡ cái gì thì cứ đền theo giá cả, khấu trừ vào tiền lương tháng, người đập nát nửa phòng ngủ của ta, cả đời này liền chôn chân tại đây.”

Lục Vưu phản ứng cực nhanh, lời còn chưa dứt đã ra khỏi phòng đóng cửa lại. Bên trong lại thêm một trận âm ầm dữ dội. Hắn tựa vào cửa, bình tĩnh bảo: “Kiềm chế chút đi, lát nữa dọn dẹp phòng ốc chính là người _____ “

3. Chương 2-1: Chi Nhị: Trường Đình(1)

Hôm sau, Lục Vưu đến tìm Giang Hoài thì phòng ốc đã được dọn dẹp sạch sẽ, tuy nhiên đồ dùng thiếu đi phân nửa nên có chút trống trải.

Lục Vưu nói: “Quả thực Giang công tử đúng là người được giáo dục tốt, Lục mỗ hôm qua chẳng qua thuận miệng nói vậy mà thôi.”

Giang Hoài chẳng đáp một lời, Lục Vưu dựa gần một chút liền lộ vẻ mặt cảnh cáo “Cách xa ta một chút”.

Lục Vưu coi như không thấy, cố ý ngồi xuống bên cạnh y, thừa dịp bất ngờ, mau lẹ cởi bỏ vật áo Giang Hoài, lột sạch áo y.

Giang Hoài thiếu chút máu dồn lên não: “...Ngươi!! Làm càn!!!”

Lục Vưu dụ dằng mỉm cười: “Giang công tử mới làm càn, thương thế như thế kia nếu xử lý không kịp thời, thì làm sao mà có thể hồi phục được.” Hắn nói xong cầm lấy thuốc mỡ, nét mặt cùng đáng vẻ chính nhân quân tử, như thể thực chất suy nghĩ của Giang Hoài mới lòng dạ kẻ tiểu nhân.

Giang Hoài trầm mặc không nói.

Lục Vưu xoa miệng vết thương của y, tự nhủ: “Sao lại hồi phục chậm vậy chứ?”

Giang Hoài trước giờ không muốn cùng hắn nói chuyện, lặng im chốc lát mới mở miệng giải thích: “...Độc”. Đúng kiểu lời ít ý nhiều. Lục Vưu nghĩ nghĩ một hồi mới hiểu được y muốn nói bị thương do vũ khí tẩm độc.

Lục Vưu liếc y một cái: “Ngươi cũng biết thứ ngươi ăn hôm qua là gì chứ?” Tay hắn vẫn không ngừng, vừa chậm rãi xoa đều lên vết thương vừa ăn bớt. “Yêu nguyên ngàn năm mà đến độc của phạm nhân còn không giải được, thì yêu quái bọn ta biết úp mặt vào đâu?”

Giang Hoài: “...”

Lục Vưu cũng chẳng thèm để ý: “Thôi được, chẳng qua hồi phục hơi chậm thôi, không chết đâu.”

Hắn rút băng vải, quấn từ trước ngực vòng qua sau lưng, từng vòng từng vòng che đi miệng vết thương của Giang Hoài.

Giang Hoài tay chân cứng ngắc, nhất thời cũng không biết phải làm gì. Tư thế này của Lục Vưu gần như ôm lấy y, hơi thở của hắn phả bên tai, vừa nóng lại vừa ngứa.

Thế nhưng có vẻ như Lục Vưu không chút bận tâm, băng bó xong xuôi vẫn còn có lòng ngồi thất nơ, nhưng thấy không được đẹp mắt liền tháo ra quấn lại lần nữa.

Giang Hoài nhịn không được lên tiếng: “Được rồi mà”.

Lục Vưu nắm chặt nút thắt, nhướn mày hỏi: “Được ở đâu chứ?”

Giang Hoài: “Không có gì phải lo đâu.”

Lục Vũ: “Làm sao mà không lo được, cái này ảnh hưởng đến tâm trạng thay bằng của ta lần sau, một khi ta đã mất hứng không muốn thay, vết thương chậm lành, người nói có đáng lo không?”

“...” Giang Hoài biết mình không nói lại hẳn đành yên lặng.

Lục Vũ nói: “Thu dọn xong liền khởi hành thôi.”

Giang Hoài: “?”

Lục Vũ: “Theo ta ra ngoài chữa bệnh”

Giang Hoài: “... Nhưng ta không thể rời khỏi nơi này.”

Lục Vũ sức nhớ tới điều gì đó, khoát tay, mặt không hồng hơi thở không gấp: “À kia ấy hả, là ta gạt người đó. Biết cái gì là kết giới không? Quên đi, phạm nhân các người cũng chẳng biết đâu. Người chưa nghe câu “Một núi không thể có hai cọp” sao, trong núi này làm sao có thể có đại yêu quái, mà nếu có thật thì ta ăn tươi nuốt sống từ lâu rồi, gốc thế.”

Giang Hoài: “.....”

Đây cũng là lần đầu tiên y trông thấy nói dối mà đúng tình hợp lý như vậy.

Giang Hoài thay xong quần áo, cùng Lục Vũ đi ra sân trước. Người phía sau quẳng hòm thuốc vào lòng Giang Hoài vô cùng tự nhiên, rồi cầm một ít quả khô ném vào trong sân.

Giang Hoài thấy hẳn không có ý định đi dắt ngựa, vừa định xoay người thì Lục Vũ bảo: “Không cần.”

Giang Hoài nói: “Vậy ra bến sông sao?”

Lục Vũ nói: “Cũng không phải.”

Không đi đường bộ, cũng chẳng đi đường thủy, lẽ nào, Giang Hoài giật giật khóe miệng: “Người muốn lên trời?”

Lục Vũ ném hết quả khô, vỗ tay ngạc nhiên nói: “A, làm sao người biết ta muốn lên trời?”

Giang Hoài: “...”

Lục Vũ huyết sáo một tiếng, trong rừng rậm gió mạnh bất chợt nổi lên cuốn theo một luồng khí dữ dội. Ở phía xa, cùng với trảng tiếng kêu thê lương, một con chim màu đỏ khổng lồ từ trên cao vỗ cánh lao xuống, xuyên qua rừng cây, lướt qua tường viện, sau đó.... ngã lặn xuống đất.

Cát bụi mù mịt.

Giang Hoài: “...”

Lục Vũ ở phía sau Giang Hoài nhô đầu ra, lấy quạt che mặt nói: “Tử Yến, làm hỏng sân của ta phải bồi thường đó.”

Tử Yến bò dậy giữ giữ cánh: “Ây da sơ xuất sơ xuất, lỗi do hướng gió hết!”

Giang Hoài: “Đây là con gì?”

Lục Vũ: “Như người thấy rồi đấy, là Phượng Hoàng.”

Giang Hoài không chán chán nói: “Phải cưỡi nó đi sao?”

Lục Vũ bước lên trước, cảm thấy y hỏi một vấn đề hết sức kỳ quái, nhú mày nói: “Bằng không người công ta?”

Giang Hoài đã có thể thành thạo ngăn lời nói nhảm của hẳn: “Sẽ không bị thương chứ?”

Lục Vũ vuốt xuôi lông cổ Phượng Hoàng đáp: “Sao lại bị thương được chứ, Tử Yến của chúng ta đông ẩm hê mát, ở nhà chuẩn bị, còn có thể ngày đi ngàn dặm. Hóa thành hình người thì lại tú sắc khả xan*, có phải không Tử Yến?”

*: Đẹp đến mức ngắm là đủ no khỏi cần ăn cơm

Tử Yến hiền lành bảo: “Lục tiên sinh, ngài tốt nhất đừng nói chuyện, không lại uống phí gương mặt này”

Lục Vũ: “...”

Giang Hoài khẽ ho nhẹ một tiếng, rũ tầm mắt xuống tựa hồ đang cười.

Lục Vũ nhảy lên lưng Tử Yến, đập hai cước trả thù khiến Tử Yến vô cùng bất mãn. Hắn vươn tay về phía Giang Hoài: “Lên đây.”

Giang Hoài mượn lực đập một bước, nhảy lên ngồi phía sau Lục Vũ.

Tử Yến nói: “Ngồi cho vững nhé.”

Phượng Hoàng ngẩng đầu kêu một tiếng, rồi đột nhiên vỗ cánh, vút bay lên trời.

Căn nhà cùng cỏ cây trở nên xa xôi, chim trời cá nước lại càng nhìn không rõ, vạn vật hiện ra thật nhỏ bé, núi sông thu hết vào cả tầm mắt.

Giang Hoài vẫn chưa thể định thần: “Chẳng ngờ đúng là thần thú Hỏa dục niết bàn”

Lục Vũ bứt một cọng lông ở sau gáy Tử Yến đưa cho y: “Đồ thật trăm phần trăm, ngươi sờ thử xem?”

Tử Yến cả người rùng mình, kinh sợ nói: “Lục tiên sinh !!!”

Lục Vũ nói: “Nhiều lông như vậy ngươi không nóng sao?”

Tử Yến đau lòng nhìn lông của mình, thở phì phì quay đầu đi.

Giang Hoài nói: “Vậy ngươi là....?” Ngừng một lát còn chưa nói xong hai từ cuối.

Lục Vũ liếc mắt nhìn y: “Ngươi muốn biết?”

Giang Hoài bỗng nhiên có dự cảm không lành: “Thôi.”

Lục Vũ cười rộ lên: “Chẳng ngờ ngươi lại hỏi ta, muốn trò chuyện cùng ta sao?”

Giang Hoài liền nhắm mắt lại không để ý đến hắn.

Lục Vũ nhích lại gần hơn, càng không giữ mồm giữ miệng: “Ngươi thật sự muốn nhìn thấy hình dáng thật của ta? Như vậy là không tốt nha. Giang Hoài, ngươi có biết yêu quái chúng ta chỉ hiện nguyên hình với ai không? Không ngờ ngươi ra vẻ đạo mạo nghiêm trang vậy hóa ra lại là loại mặt người da thú. Ôi chao Giang đại hiệp, Hàn Giang Tuyết, ta thật lòng xem ngươi là người phụ giúp, ngươi lại muốn ngủ với ta!”

Giang Hoài: “...”

Tử Yến đã chẳng còn mặt mũi nào lắng nghe, mãi miết lao đi.

Kết quả chặng đường vốn đi cả ngày giờ chỉ mất có nửa.

Tử Yến chọn một ngọn núi vắng vẻ để đáp xuống, bởi vì không chịu nổi khí hậu ẩm thấp nơi đây, nên sau khi cùng Lục Vũ giao hẹn ba ngày sau quay lại liền vội vã bay đi.

Điểm đến là một thị trấn nằm ven biển, tên gọi Thanh Hòe. Thị trấn mặt đông giáp biển, bến tàu thuyền chài chèn chúc. Thị thoảng từng cơn gió thổi vào mang theo vị nước biển. Thoảng nhìn non nước một màu.

Lục Vũ lên phòng đã đặt trước trong khách điểm, rồi kéo Giang Hoài xuống lầu đi ăn.

Nhìn thấy Lục Vũ gọi một bàn đầy thức ăn, còn ăn rất ngon lành, Giang Hoài có chút nín lặng: “Không phải đến để chẩn bệnh à?”

Lục Vũ ăn một miếng đầy dầu mỡ: “Đúng vậy, cái này còn không phải ư?”

Giang Hoài: “...”

Lục Vũ lăm bầm tức giận: “Ta chết đói thì ai xem bệnh hử?”

Hắn nói rất chí lý, Giang Hoài chẳng thể phản bác được.

Lục Vưu lè mề đến tận giờ Thân mới bắt đầu khởi hành. Đi qua một sạp bán bánh ú mới nhớ ra bây giờ nhân gian đang tết Đoan Ngọ.

Chủ quán thấy có người đi qua, vội rao: “Bánh ú nóng hổi đây! Nhị vị công tử qua nếm thử không?”

Lục Vưu trả tiền xong, chia cho Giang một cái, nói: “Thời điểm này năm trước đã từng ném thử, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Giang Hoài cầm bánh ú, nhẹ nhàng cắn một miếng: “Thịt?”

Lục Vưu đáp: “Chứ không là gì?”

Giang Hoài kể: “Giang mỗ không biết. Ở Lan Đình, sư môn làm bánh nhân đậu.”

Lục Vưu chợt phá lên cười: “Giang Hoài, hóa ra ngươi hảo ngọt?”

Giang Hoài đáp: “Không phải là chuyện thích hay không. Khi còn bé lưu lạc đầu đường, bị bỏ đói mấy ngày cũng là chuyện thường xảy ra. Có thể no bụng đó mới là chuyện tốt.”

Lục Vưu nghi ngờ: “Sau đó thì gặp Lan Đình các chủ ư?”

Giang Hoài nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lục Vưu nói: “Nhưng hắn sai người giết người, khiến tay người nhuộm đầy máu, vậy mà người cũng không hận hắn chút nào sao? Lần đầu người giết người hắn là khi còn rất nhỏ. Ở thế giới yêu quái chúng ta, giết người làm việc ác sau này chết sẽ bị đầy xuống A Tỳ địa ngục.”

Giang Hoài nói: “Lúc còn nhỏ sống trôi dạt khắp nơi, lại gặp thiên tai không ngừng, dân chúng lầm than, cha mẹ ăn thịt con cái là chuyện bình thường. Nhân gian như thế, mỗi ngày đều như sống trong địa ngục. Nếu không có sự phụ, chỉ sợ Giang mỗ đã sớm chết rồi.”

Lục Vưu nói: “Khó trách người cứ trưng ra cái bản mặt than ấy, hóa ra bị thời ấu thơ ám ảnh?”

Giang Hoài cũng không tức giận, lẳng lặng sóng vai cùng hắn.

Bất tri bất giác đã đến bến tàu.

Lục Vưu lấy từ trong hòm thuốc ra một cái ống trúc, mở nắp, đổ ra một chú cá nhỏ đuôi màu trắng bạc.

Hắn nói: “Đi thông báo cho chủ nhân của người đi.”

Cá đuôi bạc dường như hiểu được tiếng người, hai mang cá khẽ phập phồng, nhảy ào xuống nước.

Chẳng phải đợi lâu, mặt nước chợt lay động, dưới đáy nước mơ hồ có thể thấy được một bóng đen đang chậm rãi chuyển động về phía này.

Giang Hoài theo bản năng đưa tay nắm lấy Hàn Thiên, nhưng Lục Vưu lại dè tay y lại. Y không khỏi sững người, song Lục Vưu cũng buông tay rất nhanh.

Khi y bị phân tâm, bóng đen đã từ từ đến gần. Chợt rào một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, một vật to lớn rẽ nước nổi lên, chính là một con rùa biển cao bằng người.

Con rùa lớn mở miệng nói: “Lục tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Lục Vưu bị hơi thở của nó phả lên mặt: “A Phủ, ăn rong biển ít lại đi, không tiêu hóa.”

A Phủ: “.....”

Lục Vưu đưa cho Giang Hoài một viên Tị Thủy Châu, dặn y giữ cẩn thận, còn mình cũng bỏ viên vào lồng ngực, bò lên lưng rùa nói: “Đi thôi.”

4. Chương 2-2: Chi Nhị: Trường Đình(2)

Chờ cho Giang Hoài ngồi cố định, tứ chi A Phủ khẽ di chuyển, cúi đầu xuyên qua mặt nước.

Quang cảnh dưới biển hiện ra dọc đường, thỉnh thoảng có những đàn cá muôn màu muôn vẻ qua lại như thoi. Sau khi đi qua một mảng lớn san hô, bọn họ liền bước vào “Tử địa”.

Nơi này u ám không một tia sáng lọt vào, dường như không thể nhìn thấy, chỗ nào cũng là tảo biển san hô chết, lởm chởm đá lớn. Quý khí dày đặc như thể mộ phần. Vùng biển chỉ để hù dọa kinh sợ, phòng ngừa ngoại tộc đi nhầm vào, Bởi vậy mới mang tên “Tử địa”.

Qua “Tử địa” chính là vùng đất của giao nhân (người cá).

Nước biển cuối cùng cũng trở nên trong vắt ngời sáng, xa xa có thể thấy được một tòa thành trì bằng san hô, đúng là chỗ ở của giao nhân, Long Tiêu Cung.

Lục Vưu đi đến địa điểm đã hẹn trước, chợt nghe một người quát: “Kẻ nào tới đây!”

Giang Hoài chỉ cảm thấy sát khí đến gần, chẳng kịp suy nghĩ, kiếm đã bay khỏi vỏ lao thẳng đến đầu kẻ kia, mới nhìn rõ là một con cá màu đen, răng nanh dài nhọn, đã không thể cử động.

Hóa ra con cá này chính là một giao nhân, thân mặc giao liên*, da dẻ đen thui, nhìn kỹ thì là giáp bằng vảy cứng. Giao nhân sau khi thấy rõ bọn họ là ai, bỗng nhiên cưỡi bỏ vảy giáp, thoáng chốc biến trở về bộ dáng người, dung mạo thập phần xinh đẹp.

Giao nhân thu hồi vũ khí, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói: “Lục tiên sinh!”

Lục Vưu vẫn còn kinh hãi: “Linh Trì, người hung dữ như vậy, cẩn thận không ai thêm lấy đó.”

Linh Trì phỉ phui hất: “Xí! Ai bảo người không lên tiếng, ta tưởng là kẻ ngoài xâm nhập!”

Linh Trì tỉnh mắt, liếc nhìn Giang Hoài ở phía sau, thềm tán thưởng: “Vị tiểu ca ca này thực anh tuấn nha!”

Lục Vưu xua nàng: “Đi ra, cái này người nghĩ cũng đừng nghĩ đến.”

Linh Trì xì một tiếng: “Hẹp hòi, cũng có cướp của người đâu cơ chứ, nhìn một chút cũng không cho!”

Lục Vưu nói: “Liễm Quân đạo này có khỏe không?”

Linh Trì gật gù: “Vương vẫn khỏe, chỉ là gần đây tâm trạng không được tốt, những việc nhỏ nhặt cũng có thể nổi giận.”

Lục Vưu nói: “Người có tuổi đều như vậy. Trường Đình ở đâu, đưa ta đi gặp nàng ấy.”

Linh Trì nói: “Ở Bích Thủy Vịnh.”

Lục Vưu mắng một tiếng: “Ta thao!”

Linh Trì cho là hấn tức giận, vội vàng nói: “Vương cũng không có trừng phạt Trường Đình, chỉ là tạm thời bị giam lỏng ở đây thôi.”

Lục Vưu tức giận: “Bệnh nhân của ta ta còn chưa ngược đãi, hấn dựa vào cái gì mà ngược đãi chứ?”

Linh Trì: “.....”

Bích Thủy Vịnh không mỹ lệ như tên gọi của nó, đó chính là một khu vực nước chết.

Nơi này nước không những trong mà còn tĩnh lặng, nhưng mà đưa mắt nhìn đều là san hô xám xịt, âm u đầy tử khí. Người trong tộc khi phạm lỗi lầm đều bị đưa tới nơi này để sám hối.

Một cô nương áo trắng ngồi ở rặng san hô trung tâm, trong tay nâng niu một chú cá đuôi trắng bạc, tựa hồ muốn nói gì đó.

Lục Vưu gọi nàng: “Trường Đình.”

Trường Đình hiển nhiên cũng thấy hấn, thả chú cá trong tay, chậm rãi đứng lên, cúi người thi lễ: “Lục tiên sinh, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?”

Giao nhân nữ tử mắt ngọc mày ngài, cười lên càng thêm rạng rỡ. Bạch y xuất trần tuyệt diễm, song nửa người phía dưới, rõ ràng là một đôi chân.

Lục Vũ đã hiểu vì sao Liễm Quân lại tức giận như vậy, nếu đổi lại là hắn, đừng nói là chỉ giam lỏng không thôi, mà còn muốn đánh gãy chân của Trường Đình.

Lục Vũ nói: “Người tìm U Minh nữ tể?”

Trường Đình: “Không, là chính ta tự xé ra.”

Lục Vũ mơ hồ cảm thấy chân đau: “Thực sự tự mình hạ thủ sao?”

Trường Đình khẽ cười cười: “Mới đầu thì rất đau, mỗi một bước đi cảm giác như đang đi trên mũi dao. Nhưng dần dần cũng thành quen.”

Lục Vũ nói: “Người lúc nhỏ, mỗi lần ta châm cứu cho người đều khóc rất lâu.”

Trường Đình ngại ngùng cười cười, không nói gì.

Đã nhiều năm như vậy, nàng không còn là tiểu nha đầu đau một chút sẽ khóc hết nửa ngày trước kia.

Lục Vũ trở lại chuyện chính: “Cho nên lần này là muốn ta khôi phục đuôi cá lại cho người?”

Trường Đình không hề trả lời hắn, chỉ nói: “Lục tiên sinh, ta gặp được một người tốt, một người rất rất tốt.”

Lục Vũ trong lòng mình bạch nói: “Uhm, vậy người như bây giờ chính là vì hắn.”

Trường Đình bị hắn chen ngang cũng không giận, tiếp tục nói: “Vâng. Nhưng mặc dù có chân, giao nhân vẫn không thể sinh sống trên đất liền, cho dù có uống thuốc cũng không ích gì.”

Lục Vũ hờ hững lắng nghe, đầu gật gù không ngừng như đang bầm tởm.

Trường Đình nói: “Lục tiên sinh, giao nhân khi còn sống chỉ có thể yêu một người. Biết bao may mắn, đời này ta đã trải qua, nhưng chung quy cuối cùng vẫn không thể gần nhau. Trường Đình chỉ nguyện có thể bên hắn cả đời, cầu xin tiên sinh hãy lấy yêu nguyên của ta đi, giúp ta trở thành người.”

Lục Vũ sững sờ chốc lát: “Người vừa nói gì thế? Ta thật sự không nghe rõ.”

Trường Đình quỳ xuống bị thương nói: “Cầu xin tiên sinh hãy giúp ta!”

Lục Vũ khẽ gật đầu: “Ta biết rồi, chỉ bằng để ta khám đầu cho người được không?”

Trường Đình kiên định nói: “Lục tiên sinh, Trường Đình tâm ý đã quyết.”

Lục Vũ lắc đầu nguây nguẩy: “Không được, nếu Liễm Quân biết được nhất định sẽ lột da ta, mà ta cũng chả được lợi ích gì.”

Trường Đình khẩn thiết nói: “Chỉ cần ngài nguyện giúp ta, ngày có lời thì trân châu giao tiêu đều có thể đưa.”

Lục Vũ: “Bao nhiêu cũng được?”

Trường Đình: “Bao nhiêu đều được.”

Lục Vũ: “Ấy, vậy còn chờ gì nữa? Mạng người quan trọng việc này không nên chậm trễ, chúng ta bắt đầu đi.”

Giang Hoài: “.....”

Quá trình tách rời cực kỳ thống khổ, lúc kết thúc, Trường Đình đã mồ hôi đầm đìa, gần như ngất đi.

Lục Vũ đưa cho Trường Đình một viên Tị Thủy Châu, nhìn nàng sắc mặt trắng bệch yếu ớt, tự dừng lại cảm thấy nàng làm vậy không đáng: “Ngàn năm tuổi thọ luôn sống khỏe mạnh không muốn, làm người để được gì chứ? Nào hỏng rồi à?”

Trường Đình vẫn chưa thể ngồi dậy, thanh âm rất nhẹ: “Lục tiên sinh, ai mà chẳng muốn sống thật dài thật lâu, chỉ là người ta yêu tình cờ lại là người sống trên đất liền thôi, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

Lục Vũ đánh giá không chút khách khí: “Ngu xuẩn.”

Trường Đình nheo nheo khóe mắt: “Lục tiên sinh, chờ đến khi ngài gặp được người ngài thích ngài sẽ hiểu.”

Lục Vũ hừ lạnh: “Không cần, ta cũng không ngu ngốc đến mức đi thích một phạm nhân.”

Lúc trở lại đất liền thì đã là giờ Tuất.

Lục Vũ gọi bà chủ chuẩn bị nước ấm, thoải mái khoan khoái tắm rửa sạch sẽ mới xuống lầu ăn cơm.

Giang Hoài dùng cơm xong liền quay về phòng nghỉ ngơi, Lục Vũ một mình rảnh rỗi đến phát chán, liền ra thị trấn một lát.

Tối nay Thanh Hồ trấn rất náo nhiệt, thuyền rồng vừa mới cập bờ, một đám người tụ tập ở bờ biển, con trẻ hò hét cầm cờ lau chạy loạn khắp nơi.

Lục Vũ mua một hũ rượu Thiệu Hưng chuẩn bị mang về uống, sạp bánh ú ban ngày vẫn mở. Chủ quán hôm nay kiếm bội tiền, trên mặt không giấu được nụ cười.

Lục Vũ đi tới trước sạp, vốn định mua hai cái bánh nhân thịt, lời vừa tới miệng lại thay đổi: “Ông chủ, có bánh nhân đậu không?”

Chủ sạp luôn miệng đáp: “Có có! Công tử không phải buổi chiều đã ghé đến ư? Muốn thay đổi khẩu vị rồi à?”

Lục Vũ cười cười không trả lời. Hắn trả tiền xong, một tay xách vỏ rượu, tay kia cầm bánh, giẫm lên ánh trăng hòa cùng ánh đèn mọi nhà, chậm rãi đi về phía khách điếm.

Chú thích:

*giao liên: quần áo được dệt từ da cá

5. Chương 3-1: Chi Tam: Thanh Hình(1)

Lục Vũ quay về núi khi đã rảnh rỗi, ngoại trừ việc chẩn bệnh, toàn bộ công việc vặt vãnh đều giao hết cho Giang Hoài xử lý, còn tay chân hắn lười nhác đến hợp tình hợp lý

Giang Hoài tự biết mình trốn chẳng được, mà đối phương cũng không có ý làm hại, nên cũng chẳng thêm phản kháng chỉ cho phí sức, tính tâm ở lại y quán, hàng ngày trông thấy vài tiểu yêu kì kì quái quái. Đã quen trải qua gió tanh mưa máu, thế nên cuộc sống yên ả như hiện tại khiến y ngỡ như ảo ảnh. Nhưng trong lòng vẫn có chút mong nhớ sự môn, nhiệm vụ cuối cùng đã thất bại, bị một đám không rõ tung tích bao vây sát hại, đối phương hiển nhiên đã có âm mưu ám sát từ trước, loại bỏ được Hàn Giang Tuyết không biết có tiếp tục ra tay với Lan Đình Các không.

Thương thế của Giang Hoài chẳng hiểu sao lại hồi phục chậm như vậy, Lục Vũ vẫn cách mấy ngày đến thay băng giúp đỡ như cũ.

Giang Hoài chuyển tầm mắt đến người trước mặt. Ngoại trừ bàn tay thỉnh thoảng làm chuyện mờ ám, lúc nào cũng ăn nói hàm hồ, thì làm việc vẫn rất cẩn thận tỉ mỉ.

Lục Vũ dựa sát người vào y mà thảo băng. Hôm nay hắn mặc trường sam xanh nhạt, không còn y phục sắc sỡ, thoạt nhìn lại thiếu đi vài phần nhiệt huyết.

Lục Vũ nói: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ cần thay thuốc thêm một lần nữa là ổn rồi. Ngày thường đừng hoạt động mạnh là được.”

Giang Hoài im lặng một lúc, nói: “Làm phiền.”

Chẳng bao lâu sau khi thay băng, Lục Vũ bệnh cũ tái phát lại đi sai khiến người bệnh. Hắn nói: “Người đi đến Hồng Tiêu gia ở đầu phố Hà Tây lấy ô lùa ta đã đặt trước về đây.”

Giang Hoài ngay lập tức chuẩn bị khởi hành, Lục Vũ lại gọi y lại: “Chờ một chút.”

Hắn kéo kiếm tuệ của Giang Hoài xuống, nói: “Khi nào đi qua nhà Hề Nang thì đưa cái này cho nó, bảo nó đưa đi Lan Đình Các.” Ngưng một câu, rồi lại lên tiếng “Mấy hôm nữa thì về đi.”

Giang Hoài giật mình: “Thật sao?”

Lục Vưu ngay lập tức thay đổi thái độ, bộ dạng uể oải: “Nói dối đấy, trước tiên cứ báo bình an đã, tránh việc mất tích lâu ngày nên có người đến lật tung núi của. Còn những việc khác, phải xem tâm trạng ta đã.”

Nét mặt trầm tĩnh trước giờ của Giang Hoài trong khoảnh khắc có chút thả lỏng, cực kì nghiêm túc nói: “Đa tạ.”

Xử lí mọi chuyện xong, Giang Hoài lên đường hồi phủ.

Thời tiết thay đổi theo mùa, mặt trời càng ngày càng chói chang.

Lục Vưu từ trước đến giờ sợ khổ sợ mệt, không thích nóng bức, vừa đến mùa hè liền không bước chân ra khỏi cửa. Ngày hôm trước, đồ tạ lễ của Đông Hải vừa mới được gửi đến, Lục Vưu liền lấy mấy thước giao tiêu bảo Giang Hoài đưa đi làm ô để che nắng.

Giang Hoài thường cảm thấy Lục Vưu không giống kiểu yêu quái hấp thụ tinh hoa trời đất để sống, so với giới vương quyền quý tộc thì cuộc sống của hắn chỉ sung sướng hơn chứ không hề kém. Bộ dáng như tiên giáng trần, vậy mà tính nết cứ như một vị đại tiểu thư.

Nghĩ đến đây khóe miệng Giang Hoài bắt giác cong lên.

Lúc đi qua một hồ nước nông, sương mù không biết từ đâu kéo đến dày đặc. Giang Hoài không nhớ rõ khung cảnh đoạn này, đi vài vòng rồi cuộc vẫn quay về chỗ cũ, mới nghĩ mình lạc đường. Bất chợt từ đâu truyền đến tiếng kêu cứu yếu ớt, y cố gắng lắng, loáng thoáng vọng ra từ sâu trong đầm lầy. Giang Hoài cảnh giác cầm chặt kiếm trong tay, trong núi sâu này ít ai lui tới, khắp nơi đều là trận pháp do Lục Vưu bày bố, vào núi đã khó khăn, xuống núi càng khó khăn hơn. Người này đích xác không phải phạm nhân, mà chính là yêu quái. Tuy rằng không phải ai cũng biết ngọn núi này là sở hữu của Lục Vưu, nhưng những tiểu yêu bình thường cũng không dám lỗ mãng, thế nhưng từ xưa đến nay người và yêu không cùng chung đường, chẳng thể không đề phòng.

Dù sao thì cũng không thể thoát ra khỏi sương mù lúc này, Giang Hoài đành đi về phía phát ra tiếng kêu cứu.

Trong rừng cây cối vô cùng um tùm, đa số là những cây cổ thụ hơn trăm năm tuổi, thân cây to đến độ phải mấy người ôm mới xuể, cành lá xum xuê tươi tốt, rû xuống chấm đất.

Giang Hoài vượt qua cả tá thứ vườn vúi, mới thấy một thiếu nữ áo xanh nửa người chìm trong đầm đang không ngừng lớn tiếng kêu cứu. Thiếu nữ nhìn thấy Giang Hoài, hai mắt lập tức sáng lên, vội vã la lớn: “Công tử, cứu mạng! Cứu mạng với!”

Giang Hoài suy nghĩ trong chốc lát, đặt hộp đựng ô bên một gốc cây sạch sẽ, sau đó đưa Hàn Thiên về phía thiếu nữ kia, kéo nàng lên.

Thiếu nữ không giấu được nét vui mừng khi vừa mới thoát chết, mặt vẫn trắng bệch, bất chấp bùn lầy khắp người, ngồi bệt xuống đất, vẫn chưa hết hoảng sợ, gắng gượng thi lễ trước Giang Hoài: “Tiểu, tiểu nữ là Thanh Hình, đa tạ công tử đã cứu mạng!”

Sương mù dường như đã tan đi một ít. Giang Hoài nói: “Nơi này nguy hiểm, nhanh chóng rời đi.”

Thanh Hình có chút thẹn thùng, vô cùng đáng thương nói: “Công tử, ta vừa nãy sợ đến bủn rủn cả chân, nên giờ không đứng lên nổi.”

Giang Hoài đành đưa tay đỡ nàng, Thanh Hình thụ sủng nhược kinh: “Không cần không cần, như thế sẽ làm bẩn y phục của công tử!”

Giang Hoài đáp: “Không sao.”

Thanh Hình dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, thấy Giang Hoài anh tuấn như thế, lại còn là ân nhân cứu mạng của mình, cũng không cự tuyệt nữa, cười hì hì cầm lấy tay y, lên tiếng: “Công tử thật là một

người tốt. Ta đến núi này để tìm đồ, kết quả không những lạc đường, mà còn rơi vào đầm lầy, mém tí nữa mất mạng! May nhờ công tử cứu giúp, Thanh Hình không biết phải báo đáp thế nào cho phải!”

Giang Hoài giữ lấy bả vai của nàng, nghe câu được câu mất, hỏi: “Đã tìm thấy đồ cần tìm rồi chứ?”

Thanh Hình vẻ mặt có chút kỳ quái, cười cười nói: “Tìm được rồi. Quả thực tìm mỗi cả mắt mới thấy...”

Lời còn chưa dứt, bạch quang hiện ra, một vết máu bắn lên Hàn Thiên, nhưng không kịp bám vào thân mà nhỏ giọt xuống mũi kiếm.

Thanh Hình bị Giang Hoài đánh lui, nửa người dưới biến thành đuôi rắn màu xanh, hai bên má đều là mạch máu đen xì, chỉ mới vừa rồi còn là một thiếu nữ đơn thuần xinh đẹp giờ lại hiện nguyên hình thành một thứ xấu xí như vậy, ả ta lè lưỡi, liếm liếm vết thương trên cánh tay nói: “Công tử vừa mới cứu người ta xong, vậy mà bây giờ lại nở ra đòn hạ sát, thật sự là trở mặt vô tình mà.”

Giang Hoài nói: “Là vật gì...”

Thanh Hình cười: “Đương nhiên là... yêu nguyên của ngươi rồi.”

Chưa nói hết câu, đuôi rắn đã quất mạnh về phía Giang Hoài.

Giang Hoài rút kiếm đỡ, cùng với nó so chiêu, kiếm pháp của y vốn điêu luyện, lại có yêu nguyên hộ thân, so qua mấy hiệp y càng ngày càng chiếm thế thượng phong.

Thanh Hình không ngờ một kẻ phàm nhân lại khó giải quyết đến vậy, bắt đầu có ý lui bước.

Giang Hoài thừa cơ đánh tới, kiếm pháp ảo diệu, sát tâm nổi dậy, đâm thẳng đến yết hầu Thanh Hình. Chỉ kém nửa tấc liền có thể lấy mạng đối phương, thì bỗng dừng trước mắt Giang Hoài tối sầm lại, trong khoảnh khắc, dường như ngũ uẩn lục căn* biến mất, lúc tỉnh lại Giang Hoài đã bị trói chặt trên một tảng đá lớn.

*: khái niệm nhà Phật

Lục căn: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức.

Ngũ uẩn: còn có tên khác là ngũ ấm, ấm là ngăn che (ngăn che chân lý). Ngũ uẩn gồm có: sắc uẩn, thọ uẩn, tưởng uẩn, hành uẩn, thức uẩn.

Thanh Hình thi triển phép thuật buộc hai tay y ra sau người, thay y thu hồi Hàn vào vỏ kiếm, vờ vĩnh nói: “Đáng tiếc, Thanh Hình cũng cho rằng bản thân xem chút đã bỏ mạng, thế nào mà ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta lấy được yêu nguyên này, công tử đừng oán trách ta.”

Thanh Hình mỉm cười cúi người xuống, hơi thở nồng nặc, chậm rãi xoa lồng ngực y, vừa định động thủ, bỗng nhiên có người lên tiếng: “Ai nha, có phải ta đã quấy rầy hai vị rồi không?”

Thanh Hình quay đầu lại, đôi đồng tử màu vàng đột nhiên co lại thành một đường: “Lục Vưu ?!” Ả xách Giang Hoài lên, chế trụ cổ họng y đồng thời lùi về sau vài bước, thản nhiên hoán đổi vị trí với y, đẩy Giang Hoài chắn trước người mình.

Giang Hoài đưa mắt nhìn về phía âm thanh vừa mới phát ra, người tới đúng là Lục Vưu.

Hắn nói: “Giang Hoài, ta tới cứu ngươi này, cảm động không?”

Lục Vưu ngồi xếp bằng trên lưng trâu, tay cầm một nhánh lá sen dài nhỏ gác lên vai làm ô, nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn y.

Giang Hoài ánh mắt đi phân nào, lên tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận.”

Lục Vưu hỏi: “Ô giao tiêu của ta đâu? Ngươi để nó đâu rồi? Ta đã phải trả rất nhiều tiền để làm theo yêu cầu đó.”

Giang Hoài nói: “Dưới tàng cây.”

Lục Vưu quả nhiên trông thấy một hộp gấm dài bên gốc cây, hắn liền nhảy xuống lưng trâu, lấy chiếc ô ra liền lập tức vứt bỏ lá sen, tán thưởng: “Uhm, vẫn là cái này tốt hơn.”

Thanh Hình từ lúc đầu đến giờ dường như không tồn tại trong mắt hai người, ả không dám buông lỏng cảnh giác, trong lòng vô cùng tức giận, quát: “Nhiều lời!”

Lục Vũ lúc này mới chuyển cái nhìn sang ả, kinh ngạc nói: “Hử, sao ngươi vẫn còn ở đây?” Lại nói, “Ngươi dựa sát vào người hắn như vậy làm cái gì? Không phải chứ, giữa ban ngày ban mặt mà tuyên dâm a! Chắc chắc!”

Thanh Hình trong lòng tức giận, không khỏi cười lạnh nói: “Có kẻ không có mắt, quấy nhiễu chuyện tốt của ta, chưa đòi bồi thường đi sao được?”

Lục Vũ hỏi: “Ý? Ngươi muốn đền bù gì, nói nghe chút đi.”

Thanh Hình thè lưỡi đỏ, liếm liếm gò má của Giang Hoài, hung tợn nói: “Ta muốn yêu nguyên của hắn.”

Lục Vũ giả bộ khổ não: “Ây da, bị ngươi phát hiện rồi.”

Con người Thanh Hình khẽ chuyển động, đột nhiên ngữ điệu mềm mỏng: “Lục lang ngươi lại cam lòng, ngươi và ta quen biết nhau mấy trăm năm, nhưng ngươi thả yêu nguyên cho tên phạm nhân này chứ cũng không cho ta.”

Lục Vũ cười nói: “Đó là lẽ tự nhiên, ngươi đâu đẹp bằng hắn.”

Thanh Hình nói: “Chẳng qua cũng chỉ là tên phạm phu tục tử, chỉ bằng Lục lang cứ tặng hắn cho ta, ta trả một bộ da rắn được không?”

Lục Vũ ánh mắt khẽ lay động: “Da rắn ư? Thật sự là đồ tốt.”

Thanh Hình thấy hắn dao động, vội hỏi: “Thế nào?”

Nhưng không ngờ rằng Lục Vũ lại từ chối: “Không được, hắn còn nợ Hề Nang tiền phí chẩn bệnh, dù chỉ có mười lạng bạc chẳng quý giá lắm, nhưng ta vẫn tiếc.”

6. Chương 3-2: Chi Tam: Thanh Hình(2)

Thanh Hình cảm thấy không thể thương lượng, sắc giọng bảo: “Lục lang đã không cho, vậy ta đành phải cướp.”

Lục Vũ nhếch miệng cười: “Mạng của hắn chả lẽ ngươi cũng muốn?”

Thanh Hình cong cong ngón tay, ý cười âm hiểm: “Hiện tại muốn hay không cũng không phải việc ngươi quyết định.”

Lục Vũ thu lại vẻ tươi cười, sát khí xoay chuyển nơi đáy mắt, hắn nhẹ nhàng bung ô, ngữ điệu vài phần ôn hòa: “Ngươi thật sự không sợ chết sao?”

Thanh Hình vung tay áo lên, mười ngón tay hóa thành những móng vuốt đen sắc bén, mạnh mẽ nhào về phía Lục Vũ.

Lục Vũ trao đổi ánh mắt với Giang Hoài, Giang Hoài liền hiểu ý, biết rằng pháp thuật trên cánh tay mình đã được giải trừ, nhân lúc thế cục đang loạn liền thoát thân, Hàn Thiên leng keng lao ra khỏi bao, đường kiếm nghiêng nghiêng, Thanh Hình liền bị đánh bật về phía sau mấy bước.

Lục Vũ kéo về Giang Hoài phía sau, dùng ô tiếp chiêu. Hắn lấy ô làm kiếm, thân hình di chuyển nhanh như quỷ mị, cụp ô khi tấn công, bung ô lúc phòng thủ. Giao tiêu gặp nước không thấm, gặp lửa không cháy, nọc độc phun ra cũng đều bị cản lại. Giao chiến mấy hiệp, Thanh Hình không chiếm được chút lợi thế nào.

Thanh Hình vô cùng tức giận, không màng đến cách thức, chiêu nào chiêu nấy đều xuống tay cực kì tàn nhẫn.

Lục Vũ thấy đối phương đã bị rối loạn, đúng như ý muốn của hắn, liền đột ngột thu ô, dung mũi ô điểm chỉ liên tiếp vào người Thanh Hình, ả nhất thời hiện nguyên hình, bất động trên mặt đất.

Trên ô dính toàn là nọc độc, Lục Vũ không có ý định giữ lại, ruồng bỏ vứt qua một bên.

Hắn phúi phúi ống tay áo, cười giả lả đến độ không buồn để ý: “Ha ha. Không có ai nói cho người biết, chọc ai cũng chọc vào đại phu à?”

Lục Vũ cầm lấy Hàn Thiên trong tay Giang Hoài, cổ tay khẽ run, kiếm trong tay liền xuất hiện một luồng sáng trong trẻo, tiếp đó vung tay chém xuống, chặt đứt đầu Thanh Hình.

Hắn đem yêu nguyên của Thanh Hình bỏ vào trong hũ, không hề có thành ý ân hận nói: “Tối lỗi tội lỗi, trên sổ nghiệp chướng lại thêm một nét...”

Nói chưa hết câu, Hàn Thiên bất ngờ rút khỏi tay, Lục Vũ mệt mỏi ngã xuống, hóa thành một con hồ ly trắng chín đuôi cuộn tròn trên đất.

Giang Hoài: “.....”

Bạch Hồ tức giận nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau bế ta lên!”

“.....” Đúng là giọng nói của Lục Vũ, chẳng qua hơi thở có chút yếu ớt. Giang Hoài thu hồi Hàn Thiên, ôm lấy hắn hỏi: “Sao lại như này?”

Lục Vũ nói: “Nơi này khí ẩm hòa cùng nọc độc rắn, tổn hại đến yêu lực, không thể ở lâu.”

Giang Hoài ừ một tiếng, thay đổi tư thế một tay ôm Lục Vũ, tay kia dắt trâu theo.

Lục Vũ nhe răng: “Người sờ ở đâu thế hả? Đừng có chạm vào đuôi!”

Giang Hoài nắm cái miệng của hắn: “Ồn quá.”

Lục Vũ bị giữ chặt miệng nên phát âm không thể rõ ràng: “Mẹ kiếp, vừa nãy người sờ con rắn kia phải không ??? Ta thấy rồi đó !!!”

Một đường âm ỉ ồn ào cuối cùng cũng về đến y quán, Giang Hoài ôm Lục Vũ vào phòng ngủ, đặt lên giường.

Lục Vũ nằm úp sấp người trên chiếc giường quen thuộc, dang rộng tứ chi, thỏa mãn rên khẽ: “Ta mệt chết đi được, đem chân đắp lên người giúp ta.”

Vừa giúp hắn đắp kín, lại lập tức kêu lên: “Không được, phải kéo lên trên eo gần hai tấc!”

Giang Hoài thầm nghĩ: eo của người hiện tại là ở đâu cơ chứ.

Vẫn là cứ kéo chân lên trên vậy.

Giang Hoài ở bên ngoài phòng ngủ đến gần giờ Tý, Lục Vũ mới khôi phục hình người, nhưng cơ thể vẫn còn chút mệt mỏi. Hắn hoạt động tay chân một hồi, lại nhớ tới Giang Hoài, chẳng biết thương thế của y trải qua trận chiến này có chuyển biến xấu đi không, suy nghĩ chốc lát, uể oải đi ra ngoài tìm y.

Lục Vũ đẩy cửa ra, thấy Giang Hoài ôm kiếm dựa vào hành lang chớp mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng động liền lập tức nhìn về phía hắn.

Lục Vũ nói: “Người ở đây này giờ hử?”

Giang Hoài nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lục Vũ thấy dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ đoạn chính của y, không kìm nén được mấy ý nghĩ xấu xa trong đầu, liền áp sát, giả vờ thay y chỉnh lại vạt áo, cười cợt bảo: “Vậy sao không vào bên trong, dù sao nhìn cũng đã nhìn, ôm cũng ôm rồi, đuôi người cũng chạm vào rồi, còn e thẹn cái gì nữa?”

Thâm tâm Giang Hoài biết hắn lại phát bệnh, không buồn trả lời.

Lục Vũ thuận thế kéo một cái, thuận thực cởi bỏ áo ngoài của Giang Hoài, liền thấy có vài vết máu thấm qua băng gạc, nhìn không được giật giật khóe miệng: “Có phải người cố ý hành hạ ta không?”

Giang Hoài mấp máy môi định mở miệng, liền bị Lục Vũ trực tiếp ngăn lại: “Sao hôm nay lại bị xà yêu kia bắt? Chỉ bằng tu vi của nó thì không thể đến mức này được.”

Giang Hoài nói: “Lúc giao chiến cùng nó có một khoảng thời gian bị mất tri giác, nên bị tóm được sơ hở.”

Lục Vũ trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, hần đưa tay về phía sau gáy Giang Hoài, tỉ mỉ sờ soạn một hồi, cơ hồ xác định suy đoán của mình.

Lục Vũ: “Tình huống như này, trước khi đến núi này đã từng xảy ra chưa?”

Giang Hoài: “Chưa từng.”

Lục Vũ: “Ngày người rơi xuống sườn núi, có biết kẻ giao chiến với người là người phương nào không?”

Giang Hoài: “Không biết.”

Lục Vũ: “Có khi nào chính là kẻ treo thưởng thủ cấp của người?”

Giang Hoài: “Không biết.”

Lục Vũ liếc mắt: “Tại sao hỏi gì cũng không biết hết vậy? Vấn đề cuối cùng đây, nghĩ cho cẩn thận. Người cùng người giao đấu, có điểm gì đặc biệt không?”

Giang Hoài trầm ngâm, một lát sau mới trả lời: “.....Có.”

Lục Vũ: “Có phải là người Miêu Cương không?”

Giang Hoài ngẩn ra: “Sao người biết?”

Lục Vũ vỗ vỗ vai y: “Giang Hoài, chúc mừng người. Người trúng cổ độc rồi.”

Giang Hoài nói: “Cổ độc gì cơ?”

Lục Vũ nói: “Không biết, nhưng cơ thể người khôi phục chậm là có liên quan tới nó.”

Giang Hoài nói: “Có cách nào không?”

Lục Vũ nói: “Đương nhiên. Từ xưa pháp thuật đều có phản phệ, cổ độc cũng như vậy, giết người hạ độc liền có thể giải được. Chao ôi, phạm nhân các người lòng dạ thật ác độc, người đoán coi cái nghiệp sát thủ sinh tử song hành, nếu phân tâm trong giây lát, kết quả sẽ ra sao?”

Giang Hoài trầm mặc, kết quả ra sao không cần nói cũng biết.

Lục Vũ đập hần một cước: “Lo lắng làm gì, còn không mau đi thu dọn đi.”

Giang Hoài khó hiểu: “Là sao.”

Lục Vũ xoay người về phòng, nhàn nhạt bỏ lại hai chữ: “Xuống núi.”

7. Chương 4-1: Chi Tứ: Lan Đình(1)

Xuôi theo dòng sông về hướng tây, qua mười bốn đảo thì tới Lan Đình Các.

Lan Đình được ôm trọn bởi non xanh nước biếc. Ngói xanh tường trắng kéo dài tĩnh lặng, bố trí dọc theo dòng nước, hoặc thấp thoáng giữa núi, chẳng khác nào tiên cảnh nơi nhân gian.

Đáng tiếc Lục Vũ lúc này không còn tâm trạng đâu mà ngắm cảnh, mặt mày xám như tro ngồi xổm bên bến thuyền mà nôn thốc nôn tháo, như sắp nôn hết cả tim gan phèo phổi.

Giang Hoài vỗ vỗ lưng hần, nhớ tới hai ngày trước Lục Vũ còn trưng ra dáng vẻ thấy chết không sợ khi nghe tin phải đi bằng đường thủy, trong lòng có chút buồn cười: “Người... Say sóng ư?”

Ngay lập tức nhận một cú khuỷu tay bực bội.

Lần này Giang Hoài thực sự bật cười.

Lục Vũ nôn sạch sẽ xong xuôi, vốc nước rửa mặt, mới cảm thấy như vừa được hồi sinh.

Giang Hoài đưa khăn cho hần, ý hỏi: “Có thể đi báỉ kiến sư tôn cùng ta không?”

Lục Vũ lau mặt, mờ mịt đáp: “Cái gì, định dẫn ta đi gặp phụ thân phụ mẫu của người hử?”

Giang Hoài: “.....”

Giang Hoài đành thôi, quyết định tạm thời không dẫn hấn theo để tránh sự phụ thêm bực, nhờ sự đệ chăm sóc là được rồi..

Lục Vũ theo sau Giang Hoài, dọc đường đi qua một cây cầu đá bên cạnh hồ sen liền thuận tay ngắt vài cành, quấy phá đến độ tinh linh sen trong hồ phải cảm đá ném hấn. Lục Vũ ôm bó sen hồng trong lòng, nghiêng đầu tránh thoát một viên đá, đuổi theo Giang Hoài nói: “Mấy tên tiểu yêu ở chỗ các người đạo hạnh đã không cao lại còn nóng nảy.”

Giang Hoài liếc nhìn bó hoa đang tỏa hương trong lòng hấn, lắc đầu nói: “Vô duyên vô cớ gây sự với bọn nó làm gì?”

Lục Vũ cười hì hì bảo: “Ta không thể tự quản lý mình đâu, Giang ca ca phải trối lại may ra mới nghe lời.”

Giang Hoài nói: “Mồm mép tép nhảy.”

Lục Vũ nói: “Thật sao? Ta còn tưởng người khá thích chứ.”

Giang Hoài chuyển tầm nhìn ra nơi khác, dứt khoát phớt lờ hấn.

Thiên hạ đều biết Lan Đình Các chủ Quan Sơn Diêu có ba người đệ tử. Đại đệ tử Hàn Giang Tuyết, nổi danh nhờ kiếm pháp, mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu; nhị đệ tử là Vãn Đông Phong, giao thiệp rộng rãi, một tay nắm giữ tin tức giang hồ. Tam đệ tử Cập Thì Vũ, sở trường độc được ám khí, kiến huyết phong hầu (máu tràn cổ họng).

Nơi đến là chỗ ở của Vãn Đông Phong, Đông Các.

Vừa đến cửa liền nghe thấy giọng nói một thiếu nữ: “Chẳng phải đại sư huynh đã sai người nhắn tin sao? Tại sao vẫn chưa về chứ, hay bị hồ ly tinh nào bắt đi rồi!”

Người còn lại dùng lý lẽ bảo với nàng: “Tiểu Thất, đừng quá nôn nóng. Sư huynh chắc có việc nên mới chậm trễ.”

Lục Vũ đưa tay chọc y tổ cáo: “Sư muội người mắng ta kìa, người coi thử đi.”

Giang Hoài: “.....”

Giang Hoài vừa bước chân vào sân, Thì Thất đang tranh luận với Tô Vãn thấy y hai mắt liền rực sáng, thét chói tai nhào tới: “Đại sư huynh !!! Huynh đã về rồi !!!”

Tô Vãn cũng giật mình, vui mừng nhướn mày: “Đại sư huynh?!”

Thì Thất bám trên người Giang Hoài, vui vẻ nói: “Đại sư huynh, muội cứ tưởng huynh đã chết rồi! Sao giờ huynh mới về?”

Giang Hoài nhẹ nhàng vỗ đầu nàng.

Tô Vãn trong lòng biết Giang Hoài không thích gần gũi với người khác, vội vàng giải vây cho y: “Tiểu Thất, muội đừng làm ồn sư huynh nữa.”

Tô Vãn dời sự chú ý đến người ở phía sau Giang Hoài, trong lòng không khỏi kinh ngạc, Giang Hoài xưa nay rất lạnh nhạt với kẻ khác, chưa bao giờ dẫn người về Lan Đình. Người này phong thái trác tuyệt, tinh tế tao nhã, đẹp tựa trong tranh, thần thái thoát tục, như chẳng thuộc về trần gian.

Tô Vãn thắc mắc lên tiếng: “Vị này là...”

Thì Thất lướt qua bả vai Giang Hoài trông thấy Lục Vũ, lập tức buông tay ra, kêu một tiếng “Ái chà”, rồi lao ra ngoài như tên bắn. Nàng chạy như bay, vừa chạy vừa gọi: “Sư phụ! Sư phụ! Đại sư huynh đã đưa đại tẩu về rồi !!”

Lục Vũ: “ ??? ”

Tô Vãn: “Ha ha ha.”

Giang Hoài: “....”

Tô Vấn cùng với Giang Hoài đến Bắc các để bái kiến Quan Sơn Diêu, Lục Vưu không có việc gì làm, lại đi trêu chọc lũ tinh linh hoa sen.

Tô Vấn lo lắng nói: “Lục Vưu công tử ở một mình không sao chứ?”

Giang Hoài nói: “Không sao, một mình lại càng khiến hần thoải mái.”

Tô Vấn khó hiểu: “Thật sao? Đệ thấy huynh ấy rất thích đi theo huynh.”

Giang Hoài thở dài thản nhiên, nét mặt bất giác trở nên dịu dàng: “Hắn.... Mà thôi.”

Về mặt Tô Vấn như gặp ma: Đại sư huynh vừa mới mỉm cười ư?

Giang Hoài nói: “A Vấn, ta có một chuyện muốn nhờ đệ.”

Tô Vấn vẫn chưa hoàn hồn: “Hả? A, sư huynh cứ nói.”

Giang Hoài kể lại việc rơi xuống núi cùng phỏng đoán của Lục Vưu.

Nét mặt Tô Vấn dần dần nghiêm túc, khẽ gật đầu: “Được, đệ sẽ sai người đi thăm dò.” Nửa đường không hiểu sao lại quay ngược lại, do dự nói: “Còn có một chuyện. Mấy hôm trước Tần cô nương có ghé qua, chắc là vì hôn ước. Sư huynh nếu không có ý định, nên giải thích sớm cho rõ ràng.”

Giang Hoài ngăn người, hạ tầm mắt bảo: “Đa tạ.”

Quan Sơn Diêu mới ngao du bên ngoài về, mấy năm gần đây việc trong các đều giao cho ba vị đệ tử lo liệu, mọi việc cũng được xử lý đầu vào đó, vì thế hần có bỏ mặc cũng yên tâm thoải mái, thường xuyên ra ngoài chơi.

Thì Thất lén lút thăm thì: “Sư phụ lại đi gặp mặt lão tình nhân rồi!”

Giang Hoài gõ trán tiểu sư muội: “Đừng có nói bậy.”

Thì Thất lè lưỡi với y rồi vui vẻ chạy mất.

Giang Hoài vào phòng, Quan Sơn Diêu đang đứng khoanh tay bên cửa sổ, say sưa trông về phía xa.

Giang Hoài thì lễ: “Sư phụ.”

Quan Sơn xoay người, nhìn thấy đệ tử mà mình tâm đắc nhất, khẽ cười hỏi: “Nghe Tiểu Thất nói, A Hoài dẫn theo người trở về? Sao ta chưa thấy con dâu đâu?”

Giang Hoài nói: “Sư phụ, không phải như thế...”

Quan Sơn Diêu hoàn toàn không nghe y giải thích, lẩm bẩm nói: “Uhm, đứa trẻ ngoan. Đều là những đứa trẻ ngoan. A Hoài thích nhất định không tồi.”

Giang Hoài: “.....”

Quan Sơn nói: “Nhiệm vụ lần này gặp phải khó khăn gì?”

Giang Hoài biết không thể giấu được được sư phụ, liền khai báo đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện.

Quan Sơn Diêu lắng lắng nghe y kể hết, rồi hỏi: “Có biện pháp chưa?”

Giang Hoài đáp: “Sư phụ không cần bận tâm, đệ tử có thể tự mình giải quyết.”

Quan Sơn khẽ gật đầu, không nhiều lời thêm.

Giang Hoài hành lễ cáo lui, đi về phía Đông các tìm Lục Vưu.

Xa xa đã nghe thấy thanh âm Lục Vưu vọng lại, vẫn mồm mép nói năng ngọt xớt, không biết lại đang chòng ghẹo tiểu yêu nào.

“Giang Hoài”

Phía sau có người gọi y.

Giang Hoài quay lại nhìn, một cô nương phục trang gọn gàng thúc ngựa đi tới, phong trần mệt mỏi cũng không che nổi tư thế oai hùng của nàng, nàng nắm chặt dây cương, xoay người xuống ngựa: “Có rảnh không? Chúng ta nói chuyện.”

Giang Hoài khẽ giật mình, gọi tên nàng: “Tần Sanh.”

Tần Sanh bảo: “Ra bến sông đi, nhân tiện đi trả ngựa.”

Tần Sanh đem ngựa giao cho người trông coi dịch trạm, hai người sóng vai thong thả đi đến bãi sông. Tần Sanh không hề vòng vèo, mà đi thẳng vào vấn đề: “Về chuyện hôn ước, huynh nghĩ thế nào?”

Giang Hoài không ngờ nàng lại thẳng thắn như vậy, vội vàng tìm cách diễn đạt: “Giang mỗ thật sự chưa nghĩ đến việc thành gia lập thất.”

Tần Sanh nói: “Hiện tại vẫn chưa, nhưng sau này thì sao? Giang Hoài, chúng ta là thanh mai trúc mã mười mấy năm, huynh còn không rõ tính tình muội sao? Huynh đừng mập mờ với muội nữa, muội muốn biết rõ cuộc huynh nghĩ như thế nào.”

Giang Hoài nói: “Chuyện tình cảm.....”

Tần Sanh tiếp lời: “Không thể miễn cưỡng phải không?” Nàng nhẹ cười hờ hững, khoe mắt phượng hồng, “Muội biết rồi.” Lại lẩm bẩm nói, “Đáng ra muội nên biết từ sớm.”

Giang Hoài nói: “Thực xin lỗi.”

Tần Sanh “A” một tiếng, nâng ống tay áo khẽ chấm khoe mắt: “Huynh cũng biết điều muội muốn nghe không phải ba chữ này.”

Giang Hoài nhàn nhạt đáp: “Giang mỗ chỉ có thể nói với Tần cô nương ba chữ này.”

Tần Sanh bật cười đáp y một cước: “Huynh ấy, nói chuyện ác ghê, chẳng thay đổi tạo nào.” Nàng nhảy lên chiếc thuyền vừa cập bến, xoay người nói: “Muội sẽ nói rõ với người trong nhà, hủy bỏ hôn ước.”

Giang Hoài đáp: “.... Đa tạ.”

Tần Sanh hỏi: “Một câu hỏi cuối cùng. Trong lòng huynh đã có đối tượng phải không?”

Giang Hoài chần chờ một lát, cuối cùng gật đầu kiên định.

Thuyền chậm rãi rời bờ. Tần Sanh muốn cười, nhưng nước mắt không ngừng rơi, nàng cất cao giọng: “Giang Hoài, từ nay về sau không gặp lại nhau nữa!”

Giang Hoài đứng trên bờ, Tần Sanh ở đằng xa trông khẩu hình của y thấy một chữ “Được”.

Tần Sanh lệ tuôn lã chã, không nhìn y nữa, cúi người vào khoang thuyền.

Thời gian mười mấy năm, chung quy không còn gặp lại.

8. Chương 4-2: Chi Tứ: Lan Đình(2)

Lục Vưu cách đó không xa đã nghe trộm được hết, thập thò lộ nửa thân người, không chút thành ý bảo: “Ý dà, ẩn tượng với ai thế.”

Giang Hoài không hề giật mình, cứ như thể đã biết hần ở đây từ trước.

Lục Vưu tiến lại gần nhiều chuyện: “Người có người trong lòng rồi hả? Là ai thế? Nói nhanh lên! Đừng thẹn thùng chứ, ta làm quân sư cho.”

Giang Hoài rảo bước nhanh hơn, mặc kệ hần.

Lục Vưu bị bỏ lại đằng sau, kéo dài giọng gọi: “Ồ.....keo.....kiệt.....ta sẽ đi hỏi sư muội của người!”

Thì Thất đương nhiên cũng không biết, còn khó hiểu hỏi lại hần: “Người sư huynh thích không phải là huynh sao đại tẩu?”

Lục Vưu phun một ngụm trà: “Sư phụ cô không dạy cô không được nói bậy hử ??”

Thì Thất đưa hai tay đỡ mặt: “Chuyện sớm muộn thôi, tranh cãi nhiều làm gì.”

Lục Vưu nói: “Cớ mà Giang Hoài thật sự không thích vị cô nương Tần Sanh kia hử? Ta thấy hắn có vẻ chán nản đó.”

Thì Thất liên tục lắc đầu, như đinh đóng cột nói: “Không! Thử! Nào! Tần Sanh tỷ quen biết đại sư huynh đã mười mấy năm, nếu có thể thành đôi thì làm gì đến lượt huynh chứ? Hôn ước này vốn là trường bối hai nhà ước định, đại sư huynh vẫn chưa tỏ thái độ, ngược lại thì Tần Sanh tỷ dường như rất thích đại sư huynh đó.”

Lục Vưu yên lặng: “..... Nếu đúng như cô nói, ta vẫn còn có cơ hội ư?”

Thì Thất hùng hồn đáp: “Đúng vậy! Đại sư huynh của ta tốt như vậy, huynh còn không hài lòng cái gì chứ?”

Lục Vưu hùa theo nàng: “Đúng đúng đúng, đại sư huynh nhà cô là tốt nhất, Lục mỗ đây chẳng có cửa nả gì, tay không bắt sói trắng*, quả không biết xấu hổ.” Nói xong lời cuối, bản thân cũng bật cười.

*: công sức bỏ ra ít nhưng đạt thành quả lớn

Màn đêm buông xuống, Lục Vưu ở chỗ Thì Thất ăn no đến căng cả bụng mới chậm rãi quay về Tây các của Giang Hoài. Mà nhắc tới cũng lạ, ban ngày sau khi từ biệt thì chẳng thấy Giang Hoài đâu nữa.

Lục Vưu nghĩ không lẽ tìm chỗ để khóc?

Có tiếng sột soạt vọng từ phía trên, Lục Vưu nhảy lên, liền thấy Giang Hoài ngồi trên nóc nhà ánh mắt xa xăm, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Lục Vưu cẩn thận đi trên mái ngói, đến gần bên cạnh y rồi ngồi xuống: “Giang đại hiệp, ngắm trăng à?”

Giang Hoài liếc hắc một cái: “Chuyện gì?”

Lục Vưu nói: “Không có việc gì thì không thể tìm người à? Ta nhớ người thôi.”

Giang Hoài: “.....”

Lục Vưu lấy ra một bọc giấy dầu, niềm nở mời: “Ta tiện tay lấy điểm tâm từ chỗ sư muội ấy, có muốn nếm thử không?”

Giang Hoài lấy một miếng, cắn một cái, giọng điệu liền thay đổi: “Đây là.....”

Lục Vưu chợt nhớ tới cái gì đó: “Sư muội người nói là đây là tửu tâm gì ấy? Phàm nhân các người khẩu vị thật kì quái, điểm tâm cũng cho rượu vào? Có điều mùi vị cũng không tệ.”

Giang Hoài sắc mặt nhất thời rất khó coi: “....”

Lục Vưu chợt đoán ra được gì đó: “Giang Hoài, người không biết uống rượu à?” Hắn cười nói, “Không phải uống một chén đã say chứ?”

Giang Hoài chẳng hề đáp lại.

Lục Vưu nghiêng đầu nhìn y, chỉ thấy con ngươi lãnh đạm không còn sáng trong, lúc này đang phủ lên một tầng hơi nước mỏng mảnh.

Đường đường là đệ nhất sát thủ của Lan Đình Hàn Giang Tuyết, vậy mà chỉ một chén cũng say.

Lục Vưu: “Người là ai?”

Không trả lời.

Lục Vưu: “Vậy ta là ai?”

Giang Hoài đáp trả mạnh mẽ: “Người xấu!”

Lục Vưu xắn tay tức giận nói: “Người nói ai là người xấu hả?!” Lại sức nhớ hiện tại không nên so đo tính toán với y, tiếp tục nói, “Giang Hoài người có phải đồ ngốc không?” Sau đó tự trả lời luôn, “Đúng, người chính là đồ ngốc!”

Giang Hoài hừ mạnh một tiếng tỏ vẻ kháng nghị.

Lục Vưu thật sự muốn ôm mặt cười, bộ dáng hiện tại của Giang Hoài quả thực rất đáng yêu, Lục Vưu kéo một sợi tóc của Giang Hoài, mân mê trên tay mà đùa giỡn, hần tiến đến gần nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hoài ơi, nói cho Lục ca ca nghe, người người thích là ai vậy?”

Không ngờ Giang Hoài nghe vậy liền cắn một cái lên tay phải của hần, lại còn dùng đến bảy tám phần sức lực, cơ hồ muốn xé cả thịt.

Lục Vưu kêu thảm thiết khó khăn lắm mới đẩy được miệng y ra, trên mu bàn tay ngay lập tức xuất hiện dấu răng hình bán nguyệt rướm máu, hần tức giận quát: “Người là cái thể loại người gì vậy hả, một lời không ưng thì cắn người là sao? Ai dạy người thói quen này hử.”

Giang Hoài không lên tiếng, còn tỏ ra oan ức, giống như người bị cắn là y chứ không phải hần.

Lục Vưu bỗng nhiên có chút không nổi giận, nghĩ thầm: đã không chịu nói gì, lại còn cắn người ta đau gần chết.

Lục Vưu nói: “Ta khẳng định không cho người ăn yêu nguyên của cậu đâu chứ? Người cắn ta làm gì, còn cắn mạnh như vậy.”

Lục Vưu đưa bàn tay có vết răng đến trước mặt Giang Hoài: “Người nhìn xem mình đã làm việc tốt gì đây này, cắn người ta thành như vậy, nhất định là để lại sẹo rồi, người phải chịu trách nhiệm đó?”

Giang Hoài nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Lục Vưu nghi ngờ mình nghe lầm.

“Ừ?” Hần còn “Ừ” ??

Lục Vưu khẳng định chắc chắn Giang Hoài say rồi.

Thấy thế hần càng không kiêng kỵ, cố ý nghiêm mặt dạy dỗ: “Biết sai rồi sao?”

Giang Hoài im lặng, kéo tay phải hần qua, nhẹ nhàng xoa xoa dấu răng đỏ đỏ trên mu bàn tay, đáng vẻ đầy áy náy.

Lục Vưu thấy ngày thường y đối xử với hần rất lạnh nhạt bây giờ lại nghe lời như vậy, lại nổi ý định trêu chọc: “Người nói ta thuê người lâu như vậy, một tiếng gọi đằng hoàng cũng chưa từng, rất thiếu lễ độ đó, đây là chuyện một đại sát thủ nên làm ư? Bị truyền ra ngoài chả khác nào bôi tro trát trấu lên Lan Đình các người, khuôn mặt già nua của sư phụ người biết để ở đâu hở. Nào, gọi một tiếng chủ nhân xem nào?”

Giang Hoài không đáp.

Lục Vưu chỉ mặt mình: “Vậy hôn chủ nhân một cái?”

Ánh mắt Giang Hoài khẽ lay động, chẳng biết nghe có hiểu không. Lục Vưu nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng của y, bỗng nhiên có cảm giác tội lỗi.

Lục Vưu trong lòng coi như từ bỏ, vừa định đứng dậy, tay phải bỗng dưng bị Giang Hoài kéo về trong lòng, ngã nhào về phía y. Lục Vưu theo bản năng đưa tay định bám vào bả vai Giang Hoài, nhưng còn chưa chạm đến, chỉ cảm thấy trên môi mềm mại cảm giác nóng ấm.

Tay còn lại của Giang Hoài chẳng biết từ lúc nào đã luồn ra sau gáy Lục Vưu, nhẹ nhàng luồn qua tóc hần, vươn đầu lưỡi tách hai bờ môi của hần, chậm rãi tiến sâu vào khoang miệng, nụ hôn bất ngờ dần trở nên nồng đậm.

Ánh trắng như lụa, hất lên máng ngói dường như có chút chói mắt.

Lục Vưu đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều trở nên mơ hồ.

Lục Vưu từ lúc sinh ra tới nay lần đầu tiên chạy trốn chết, mà còn là nhờ ơn của Giang Hoài.

“Nói ra thì sao còn mặt mũi ở yêu giới cơ chứ!” Lục Vưu buồn muốn chết.

Lần này hoàn toàn không ngủ được rồi.

Lục Vưu quyết định đi dạo, thẳng đến phía sau hoa viên, hương hoa ngào ngạt xông vào mũi, đến đâu cả đầu. Xoay người rồi đi thì thấy một lão già râu tóc bạc phơ trên bức tường ngăn trước mặt, đang ngồi khóc dưới ánh trăng.

Lục Vưu phi thân lên thành tường hỏi: “Tảo Kiêm, lão nửa đêm nửa hôm ở đây dọa người à?”

Tảo Kiêm cả kinh nói: “Lục tiên sinh, sao ngài lại rời núi rồi?”

Lục Vưu nói: “Ở trên núi hoài nên chán, chạy ra ngoài xem thử có gì vui không. Đừng nói về ta, lão đang buồn chuyện gì vậy?”

Tảo Kiêm thở dài: “Làm sao mà không buồn được, hoàng đế lại xây cung điện mới, chặt toàn bộ cây cối trong rừng Tử Đô của lão rồi.”

Lục Vưu suy nghĩ một lát, lại nói: “Cái này đơn giản mà. Ta chỉ cho lão cách này, đêm mai lão lên xà nhà trong tấm cung của hắc mã ngồi, nhớ đánh nhiều phần tí. Cầu hoàng đế lúc ấy chắc chắn sẽ mời người về làm phép trừ tà, đến lúc đó hắc mã biết chọc trúng Thủy Mộc Chi Tinh thì ắt hắc mã sẽ thu hồi lệnh lại thôi.”

Tảo Kiêm mừng rỡ: “Đa tạ tiên sinh!”

Lục Vưu nói: “Khách khí rồi, nhớ về mang phí chẩn bệnh qua núi Bất Tri (không biết) nhé.”

“Vâng vâng.” Tảo Kiêm cuống quýt trả lời, quệt nước mắt nói: “Tiên sinh, ngài nói thử xem tại sao tâm địa con người lại xấu xa đến vậy chứ?”

Lục Vưu chẳng biết sao lại nghĩ đến khuôn mặt của Giang Hoài, hai tai lập tức nóng lên, vô thức đưa tay chạm vào môi: “.... Ừ. Thật sự rất xấu xa.”

9. Chương 5-1: Chi Ngũ: Tử Biệt(1)

Lục Vưu mất ngủ.

Hắn tựa người bên cửa sổ đếm sao trời cả một buổi tối, mãi đến tận giờ Mão tiếng chuông vang lên, mới giật mình phát hiện trời đã sáng.

Cánh cửa đối diện cọt kẹt mở ra, Lục Vưu chưa kịp trốn, Giang Hoài đã trông thấy hắn.

Giang Hoài đi tới phía trước cửa sổ Lục Vưu, phát hiện đôi mắt hắn ửng đỏ: “Cả đêm người không ngủ ư?”

Lục Vưu nhìn nhìn sắc mặt của y, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Giang Hoài dường như hoàn toàn không nhớ gì về chuyện đêm qua.

Lục Vưu vắt hết óc suy nghĩ cuối cùng biện ra lý do: “..... Lạ giường ta ngủ không được.” Y đã không nhớ thì hắn cũng xem như chưa có gì xảy ra, “Người còn cười nữa?”

Ý cười trong mắt Giang Hoài chẳng thể che giấu, nụ cười như xua tan băng tuyết, ấm áp như nước mùa xuân.

Bàn tay giơ lên định đánh của Lục Vưu lại ngậy ngẩn bất động.

Dùng cơm xong, Giang Hoài đi xử lý công việc trong Các. Lục Vưu lại tiếp tục trở thành kẻ nhàn rỗi, chợt nhớ tới ở Thấu Tâm Trai có mấy cuốn sách tranh còn chưa xem xong, liền quyết định tản bộ qua đó săn tiện tiêu cơm.

Nửa đường tình cờ gặp Thì Thất đang ôm một sàng thảo dược chừng đi tới, các đệ tử xung quanh khom mình hành lễ: “Xin chào Thất cô nương.”

Thì Thất đáp: “Xin chào.”

Lục Vưu nhớ đến gì đó, vội vàng tiến tới kéo nàng ra một góc, xác định xung quanh không có ai mới lên tiếng: “Ấy, xin thỉnh giáo một vấn đề.”

Thì Thất nói: “Làm gì thế, sao lại kéo người ta lại đây, người khác nhìn thấy sẽ tưởng ta tranh giành người yêu với đại sư huynh mất.”

Lục Vưu: thật sự sẽ chẳng có ai nghĩ vậy đâu tiểu thư tỷ tỷ ạ.

Hắn lén lén lút lút che miệng: “Gi rồi, à Đại sư huynh của cô tửu lượng rất kém phải không?”

Thì Thất kinh ngạc đáp: “Ấy da đại tẩu, sư huynh đối với huynh như này như kia sao?”

Lục Vưu: “..... Từ chỗ nào trong câu nói của ta mà cô suy ra điều đó thế, ta chỉ tò mò muốn hỏi chút thôi.”

Thì Thất: “Hóa ra sư huynh có bí mật này nha! Ta thật sự không biết đâu! Đã làm gì rồi, không phải chỉ hôn thôi chứ? Thật sự chỉ hôn thôi ư? Thật đúng là không có tiền đồ nha!”

Vừa nói vừa lắc đầu bỏ đi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lục Vưu trong lòng rối bời: “Cô rốt cuộc có nghe ta nói không vậy? Hơn nữa làm sao mà nhìn thấy chuyện kia chứ ???”

Xa xa lại nhìn thấy Tô Vấn, chỉ thấy Thất cô nương cùng hắn to nhỏ gì đó rồi chạy đi như gió, Lục Vưu lại gần hỏi: “Tam các chủ, nghe nói người là giang hồ Bách Hiểu Sinh, biết tất cả mọi chuyện?”

Tô Vấn vẻ mặt bối rối, che mặt rời đi: “Không, tại hạ cái gì cũng không biết!”

Lục Vưu: ??? Ta còn chưa có hỏi mà.

Lục Vưu nhìn trời: Nơi này rốt cuộc có người nào đáng tin cậy không đây?

Lục Vưu lúc này ở Lan Đình các rất tự nhiên không câu nệ gì cả cứ như đang ở nhà, rảnh rỗi đến độ xương cốt đều uể oải.

Hắn nhấc chân lên, cả người tựa vào trường kỷ, chờ Giang Hoài tách hạt dẻ cho hắn: “Có biết mặt mũi kẻ hạ cổ độc chưa?”

Giang Hoài nói: “Vẫn chưa.” Y chỉ bóp nhẹ hạt dẻ một cái, nhân vàng bên trong liền lộ ra, y đặt nhân hạt dẻ vào tay Lục Vưu, nhàn nhạt nhận xét một câu: “Ăn không ngồi rồi.”

Lục Vưu lập tức xoay người ngồi xếp bằng trên ghế, dáng vẻ tỏ ý bản thân còn hơn cả ăn không ngồi rồi: “Cũng đúng, tìm một người không biết rõ mặt mũi khác nào mò kim đáy bể a? Theo ta thấy, chi bằng đến thẳng Nam Cương san bằng sào huyệt của bọn chúng, coi như ăn miếng trả miếng.”

Giang Hoài: “Không thể hồ đồ được.”

Lục Vưu: “Có gì không thể chứ? Là do bọn chúng đạp lên đầu ta trước, nhất định phải bắt chúng trả giá thật đắt.”

Giang Hoài siết chặt các đầu ngón tay, ánh mắt khê lay động.

Tô Vấn dạo gần đây gặp áp lực rất lớn.

Tần gia năm lần bảy lượt gửi thư hỏi về vấn đề hủy bỏ hôn ước, chẳng qua giấy trắng mực đen tha thiết ân cần hỏi thăm sức khỏe, nhưng từng câu từng chữ sắc bén như dao, khiến Tô Vấn vô cùng khiếp sợ. Vấn Kiếm Sơn Trang Tần thị và Lan Đình Các trước giờ quan hệ rất tốt, bọn họ cùng huynh muội Tần gia chính là thanh mai trúc mã nhiều năm, sự việc này xảy ra chẳng khác nào cho Tần gia một cái bạt tai thật đau. Nhưng là thiếp cố ý chà đạp lại vô tình, trong lòng Tô Vấn rốt cuộc vẫn thiên vị Giang Hoài, không muốn y phải miễn cưỡng. Tam Các chủ cầm xấp phong thư trên tay suy nghĩ như ốc, đem về không được, mà đốt đi cũng chẳng xong, lo lắng đến đau cả đầu.

Cho nên khi tới thông báo Tần Vô Hào tới chơi, đáy lòng Tô Vấn dường như muốn nổ tung, thầm nghĩ: Đại sư huynh ơi, anh trai người ta đã tìm đến tới cửa rồi kìa, đệ cũng không thể nào cứu sư huynh được rồi. Nội tâm gào thét như thế nhưng ngoài mặt vẫn ôn tồn lễ độ “Vô Hào huynh, ngọn gió nào đưa huynh tới đây? Chúng ta quả nhiên đã lâu không gặp.”

Đúng như dự đoán, Tần Vô Hào đáp: “Ra ngoài xử lí công việc, nghe A Sanh bảo A Hoài đã trở về, liền tiện đường ghé qua hỏi thăm chút.”

Đúng là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó mà. Tô Vấn bảo: “Ta cũng đang muốn đi tìm đại sư huynh, chi bằng chúng ta cùng đi.”

Tô Hối dẫn đường cho Tần Vô Hào, vừa đến nơi liền nhìn thấy trong phòng bốn mắt nhìn nhau tình tứ lại còn tách hạt dẻ cho nhau của hai người nào đó, cảm giác lúc này chính là muốn lấy kim đâm cho mù mắt. Hắn kinh hồn bạt vía liếc nhìn Tần Vô Hào, lúng túng hắng giọng một cái.

Giang Hoài chuyển cái nhìn: “A Vấn..... Vô Hào huynh?”

Tần Vô Hào mỉm cười đáp lời: “A Hoài, có khỏe không. Thật ngạc nhiên đấy, ngươi có khách ư?”

Lục Vũ nhận lấy hạt dẻ mà Giang Hoài đưa tới, cười híp mắt với Tần Vô Hào coi như chào hỏi.

Giang Hoài nói: “Là bằng hữu của ta, có ân cứu mạng ta. Vô Hào huynh đến Lan Đình có việc ư?”

Tần Vô Hào đáp: “Ta tiện đường ngang qua thôi, A Vấn mới là người tìm ngươi có việc.”

Tô Vấn vội hỏi: “A, là như thế này. Ngày hôm trước có nhận được một tờ yêu cầu ở Lễ Châu, đáng nhẽ đệ định đi nhưng dạo gần đây công việc chồng chất như núi, Tiểu Thất mấy ngày gần đây lại bận bịu điều chế tân dược, nhưng việc này rất quan trọng, nghĩ tới nghĩ lui.....”

Giang Hoài hiểu ý: “Được, vậy cứ để huynh đi.”

Tô Vấn: “Làm phiền sư huynh, song lộ trình có chút khẩn cấp, cố chủ hi vọng chúng ta có thể lên đường ngay lập tức.”

Lục Vũ xen vô: “Vội như vậy, chạy đi đầu thai à?”

Tần Vô Hào vui vẻ nói: “Lễ Châu? Thật trùng hợp. Vừa hay lại là khu vực của Tần mỗ, làm chủ nhà chả lẽ lại không quan tâm? A Hoài nếu không chê, chi bằng chúng ta cùng đồng hành?”

Giang Hoài theo bản năng liếc nhìn Lục Vũ, thấy hắn cũng không phản đối, mới nói: “Được.”

Ra khỏi Lan Đình, đi qua một con sông phẳng lặng, liền đổi sang đi đường bộ.

Ba người cưỡi ngựa mà đi.

Giang Hoài cùng Tần Vô Hào đi ở phía trước khe khẽ trò chuyện, Lục Vũ buồn bực ngán ngẩm theo sau, cứ tự hỏi có nên nghe lén họ hay không.

Tần Vô Hào sánh vai cùng Giang Hoài, do dự một chút, vẫn mở lời: “A Hoài, có phải giữa ngươi và A Sanh có hiểu lầm gì không? Nha đầu kia trở về liền bảo muốn hủy hôn ước với ngươi, ta hỏi thế nào cũng không chịu nói.”

Giang Hoài rũ tầm mắt, áy náy nói: “..... Việc này không thể trách Tần cô nương, là lỗi của tại hạ.”

Tần Vô Hào bảo: “Người trẻ tuổi mâu thuẫn tranh cãi là chuyện bình thường, ngươi cũng biết A Sanh tính tình thẳng thắn, nhưng nó rất thật lòng với ngươi, đừng vì một chuyện hiểu lầm nho nhỏ không đầu mà bỏ lỡ duyên phận.”

Giang Hoài nói: “Tần cô nương rất tốt, chỉ là tại hạ.....” Dường như chú ý đến ai đó, lại hạ thấp giọng nói: “Tại hạ đã có người trong lòng.”

Tần Vô Hào ngẩn ra, một hồi lâu mới nói: “Việc này..... Đúng thật là vô phương giải quyết.”

Giang Hoài đáp: “Thật xin lỗi.”

Tần Vô Hào thở dài: “Thôi, duyên phận không tới, nói gì chuyện đúng sai.”

Đến thành Lễ Châu, Giang Hoài cảm ơn lời mời đến phủ của Tần Vô Hào, sau đó mỗi người một ngả.

Lục Vũ nghĩ rằng y cảm thấy lúng túng khi gặp Tần Sanh, Giang Hoài nói: “Sau này có ai đó truy hỏi, chắc chắn sẽ liên lụy đến Vấn Kiếm Sơn Trang, tốt nhất đừng đem thêm phiền toái cho người ngoài.”

Lục Vưu bĩu môi: “Giang Hoài, loại người như ngươi cho dù có 70, 80 tuổi chắc chắn cũng độc thân, ai vừa ý người thì quả thực mất kẻ đó bị mù rồi.”

Giang Hoài im lặng, đặt hai gian phòng thượng hạng.

“Ra tay rất hào phóng nha Giang Đại Hiệp.” Lục Vưu kẻ sát người nhỏ giọng. “Này, với một tờ tử đơn thông thường thì các người nhận được bao nhiêu tiền thù lao?”

Giang Hoài ra dấu một vài kí tự.

Lục Vưu liú lưỡi: “Giết người còn kiếm được hơn cả cứu người, trên đời này có còn đạo lý không vậy.”

Giang Hoài suy nghĩ một chút, lấy túi tiền đặt vào tay hắn.

Lục Vưu nghi ngờ nói: “Cho ta thử? Nhiều như vậy, ngươi đây là muốn bao nuôi ta sao?”

Giang Hoài bỗng nhiên rất muốn khâu miệng hắn lại.

10. Chương 5-2: Chi Ngũ: Tử Biệt(2)

Mục tiêu lần này chính là con trai của gia đình Đoàn thị giàu có nhất Lễ Châu, con nhà quan chức buôn bán, ăn chơi trác táng khắp nơi, ức nam hiếp nữ, đối với Giang Hoài mà nói đây quả thực chẳng chút đáng sợ, xem như một nhiệm vụ khá đơn giản.

Giang Hoài từ trước đến giờ luôn đơn độc hành động, nên y để Lục Vưu ở lại quán trọ, thay quần áo khác, rồi đi ra cửa.

Sắc trời âm u, như thể sắp đổ cơn mưa.

Giang Hoài chọn vị trí ẩn nấp, trước mắt ngày ngày phải ôm cây đợi thỏ.

Thế nhưng y không phải đợi lâu, phía xa đã xuất hiện bóng dáng hai người xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía này. Một nữ tử dáng vẻ thướt tha phong trần đang đi một tên đại thiếu gia đi một bước lắc một bước, tên công tử kia mùi rượu nồng nặc tận trời, miệng thì không ngừng chửi bậy hết câu này đến câu khác.

Nữ tử phong trần kéo nam nhân say khướt kia đi, trong lòng mặc dù vô cùng buồn nôn, nhưng vẫn cười xòa. Đi qua hai ngã rẽ sẽ đến được phủ đệ của vị đại thiếu gia này. Nữ tử sau khi nghiêng đầu thở hắt, quay lại định nói gì đó với hắn, liền thấy trước mắt lóe lên ánh kiếm, một dòng chất lỏng ấm nóng văng lên mặt nàng. Nữ tử theo phản xạ né đầu sang một bên, chỉ thấy mũi kiếm sắc nhọn bóng loáng đâm xuyên qua yết hầu của gã kia. Nàng kinh hãi đến cực điểm, hét lên một tiếng, rồi bất tỉnh tại chỗ.

Giang Hoài thu hồi Hàn Thiển. Mục tiêu đã được trừ khử, đang đắn đo không biết xử lý vị nhân chứng vô tình thế nào, lại nghe một người nói: “Mềm lòng nương tay, sẽ để lại hậu họa khó lường nha.”

Giang Hoài cảnh giác quay đầu, liền thấy một thiếu nữ người Miêu Cương đang ngồi trên vách tường, đung đưa hai chân, ý cười nhàn nhạt nhìn y.

Giang Hoài cả kinh nói: “.....Là người?”

Thiếu nữ Miêu Cương bảo: “Ngươi không đành lòng thì để ta thay ngươi giải quyết vậy.”

Lời còn chưa dứt, nàng phát tay thả ra một con cổ trùng, tàn nhẫn cắn đứt yết hầu của nữ tử phong trần kia.

Thiếu nữ phát phát tay: “Không cần đa tạ, hẹn ngày tái kiến.”

Giang Hoài nâng kiếm nghênh tiếp: “Đứng lại!”

Thiếu nữ thấy vậy thì phồng má, giả bộ tức giận nói: “Người Trung Nguyên các người lấy oán báo ân.” Nàng bỗng nhiên rắc bột phấn, còn có lòng tốt nhắc nhở, “Nhắm mắt!”

Giang Hoài lập tức diễm mũi chân xuống đất, lấy đà tung người về phía sau mấy trượng, nghiêng Hàn Thiển che chắn, kiếm khí đánh văng bột phấn ra xa. Khi ngẩng đầu lên, thì thiếu nữ Miêu Cương kia đã biến mất sau bức tường.

Giang Hoài trở lại khách điểm. Chẳng biết từ khi nào trời đổ mưa lâm thâm.

Đi tới góc đường, xa xa thấy bóng lưng Lục Vưu, dáng dấp kia, dường như là đang chờ y.

Trong lòng Giang Hoài bỗng xuất hiện một cảm giác không nói lên lời.

Mưa phùn mù mịt, phía xa Lục Vưu đang đứng đưa lưng về phía y, tay cầm một chiếc ô giấy dầu, mặt ô in từng đóa hoa đào sắp nở, từng nụ hoa e ấp, được nước mưa thấm ướt, cảm giác như những đóa hoa ấy sẽ bung nở tỏa hương.

Giang Hoài không tự chủ mà ngừng thở, y sợ rằng chỉ cần sơ ý một chút thì hình ảnh trước mắt sẽ như bị cuốn trôi như cát bụi.

Lục Vưu ngẩng người nhìn khách vãng lai qua đường, hần chìa tay ra ngoài, mưa sắp tạnh rồi.

Cảm giác có người đi tới từ phía sau, Lục Vưu xoay người lại theo bản năng: “Giang Hoài? Đã xong rồi sao?”

Sau lưng bỗng nhiên được bao bọc trong hơi ấm.

Người đến không hề lên tiếng, kéo hần ngược vào trong lồng ngực rắn chắc.

Lục Vưu liền nghe được mùi hương quen thuộc.

Hần muốn hỏi Giang Hoài làm sao vậy, thuận lợi chứ, nhưng chẳng biết vì sao lời đến bên miệng lại biến thành: “Người làm cái gì vậy, muốn ta công người về hử?”

Giang Hoài cúi đầu, chớp mũi vùi sâu vào hõm vai của hần, giọng nói xuyên qua lớp vải vóc có chút khó chịu: “Người có thể yên lặng được không?”

Lục Vưu quay đầu mắng hần: “Coi người lợi hại ghê, còn dám chê ta ồn ào?”

Nhưng nhìn gương mặt Giang Hoài với khoảng cách gần như vậy, ánh mắt rũ xuống, hần nhìn không ra cảm xúc trên nét mặt y.

Không biết sao lại thế này, Lục Vưu lại nghĩ đến nụ hôn ở Lan Đình, bỗng dưng mở miệng lại nói lắp: “Người, người có phải là lạnh lắm không? Còn có, người làm ướt y phục của ta luôn rồi.”

Giang Hoài: “Ừ.”

Lục Vưu: “Ừ là xong hả? Người không xin lỗi sao?”

Giang Hoài: “Xin lỗi.”

Lục Vưu cảm thấy có gì đó không đúng: sao nghe lời như vậy?

Hần lo lắng xoay người lại, sờ sờ đầu Giang Hoài: “Người bị đánh hả?”

Giang Hoài nghĩ: người này tại sao không phải là người câm chứ.

Công tử Đoàn Ngọc của Đoàn Gia Lễ Châu đã chết, vết thương chí mạng ngay yết hầu, máu thịt lẫn lộn, chết không nhắm mắt. Tin tức này ngày hôm sau lưu truyền khiến dư luận xôn xao mạnh mẽ.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần nán lại, Giang Hoài suy tính mấy ngày nữa sẽ lên đường trở về Lan Đình. Theo phép tắc thì phải đến Vãn Kiếm Sơn Trang chào từ biệt, nhưng chung quy là có chút do dự.

Khoảng thời gian Lục Vưu này cũng đã chơi đủ rồi, lại có chút nhớ nhung núi Bất Tri của mình, thuận miệng hỏi: “Chúng ta lúc nào thì quay về?”

Giang Hoài nói: “Hôm nay.”

Lục Vưu nói: “Ý ta là về núi Bất Tri của ta.”

Giang Hoài im lặng một hồi, đắn đo mở miệng: “Lục Vưu, có một chuyện ta muốn cùng người thương lượng.”

Lục Vưu vung tay lên: “Nói.”

Giang Hoài hít sâu một hơi, nói: “Ta muốn ở lại Lan Đình. Người có thể đồng....”

Lục Vưu vội xen lời: “Không được, Hề Nang đã thế chấp người cho ta, người phải theo ta trở về.”

Giang Hoài nhú mày nói: “Lục Vưu....”

Lục Vưu bịt chặt hai tai: “Ta không nghe. Sự đệ sự muội người ai cũng có công việc quan trọng, nhiều thêm một người như người không bằng bớt đi một người, người trở lại làm gì?”

Giang Hoài giải thích phải trái với hắn: “Sự phụ đối với ta ớn trọng như núi....”

Bởi vì Lục Vưu trước nay vẫn là kẻ chủ trương không nghe đạo lý, liền kéo tay y nói: “Ta cứu mạng người, khác nào phụ mẫu tái sinh, người gọi ta một tiếng cha nghe đi?”

Giang Hoài: “.....”

Y còn muốn cùng Lục Vưu nói rõ lí lẽ, vừa mới mở miệng, hai bên thái dương bỗng dưng đau nhói, trước mắt hiện ra một hình ảnh, chợt lóe lên, rồi lại biến mất ngay lập tức. Cùng lúc đó, trong người dường như cũng đã có gì đó biến mất theo.

Giang Hoài bỗng dưng thay đổi sắc mặt, khiếp sợ cực điểm, lại vô cùng khó tin.

Hắn bỗng nhiên buông Lục Vưu ra, lao ra ngoài như một kẻ điên.

Lục Vưu đứng nguyên tại chỗ, sững sốt nửa ngày mới vực tỉnh mà tức giận: “Là ai tập cho hắn hủ, còn biết đá hậu* rồi!”

*: không nghe lời

Giang Hoài vận khinh công chạy đi, xẹt qua mái nhà, cảnh sắc đường phố dưới chân lướt qua như dòng nước chảy xiết.

Bàn tay Giang Hoài nắm chặt Hàn Thiên dường như run rẩy.

Vừa mới nãy, y nhìn thấy một gương mặt hiện ra trong vũng máu.

Mà gương mặt ấy, chính là Tần Sanh.

11. Chương 6: Chi Lục: Đồng Quy

Lục Vưu trưng một bộ mặt lão đại ta đang mất hứng ngồi chờ ở hậu viện, trong đầu đều là “Giang Hoài vừa nãy dám đẩy ta” “Hắn thay đổi rồi, hắn trước đây không hề như thế, hắn trước đây rất cưng chiều ta”, ngay cả Tử Yến xuất hiện cũng không hề phát giác.

Tử Yến hóa thành hình người, một thân trường bào đỏ thẫm, mặt ngọc thanh nhã.

Lục Vưu nhướn mi, mất hết hào hứng nói: “Sao người lại tới đây.”

Tử Yến đáp: “Lục tiên sinh ngài đi lâu như vậy, đám yêu quái đến núi xem bệnh không gặp ngài đều oán loạn dữ dội.” Tử Yến thấy chỉ có một mình Lục Vưu thì ngạc nhiên hỏi: “Giang công tử về Lan Đình rồi sao?”

Lục Vưu nghe nhắc đến Giang Hoài liền tức giận: “Hắn làm ầm với ta, vừa mới khóc thút thít mà chạy đi rồi.”

Tử Yến sững sốt: “Hắn vẫn ở cùng ngài?”

Lục Vưu cảm thấy kỳ quái mà hỏi lại: “Hắn tại sao lại không thể ở cùng ta?”

Tử Yến đâm chiêu: “..... Như vậy, nếu Lục tiên sinh tiếp nhận tâm ý của Giang công tử, vậy thì Tử Yến cũng không cần phải nhiều lời nữa.”

Lục Vưu suy nghĩ nửa ngày, không xác định nói: “Có ý gì, người nói Giang Hoài là có ý với ta? Ý theo phương diện nào?”

Tử Yến buồn bực: “Lời này của ngài cũng thú vị quá, chẳng phải người sáng suốt đều nhìn ra được sao?”

Lục Vũ: “Ý người chê mắt ta có vấn đề chứ gì?”

Tử Yến: “Đúng vậy, một người còn khỏe mạnh, lại trẻ như vậy lại để bị mù à?”

Lục Vũ: “.....”

Tử Yến quan sát nét mặt của hắn, trong lòng liền sáng tỏ: “Xem ra tiên sinh cũng không có ý đó, chỉ bằng quay về núi đi.”

Lục Vũ từ chối theo bản năng: “Không được!”

Tử Yến khó hiểu: “Vì sao?”

Lục Vũ đáp lại như chuyện đương nhiên: “Giang Hoài còn chưa trở lại, ta phải đưa hắn đi cùng.”

Tử Yến nói: “Cớ gì Giang Hoài nhất định phải quay về núi? Nếu ngài sợ cô đơn, vậy thì có thể kêu Hề Nang đến bầu bạn, hà tất lại lưu lại một phạm nhân bên người, hắn vốn không thuộc về thế giới của chúng ta.”

Lục Vũ nghiêng người nheo mắt nhìn hắn, thâm trầm nói: “Người bây giờ rất hung hăng cần quấy nha Tử Yến.”

Tử Yến coi như không nhìn thấy sắc mặt của hắn: “Lục tiên sinh, nếu như ngài chỉ vì chuyện gán nợ, ta có thể thay Hề Nang trả tiền chữa bệnh cho ngài.”

Lục Vũ sững sờ một lát, thanh âm nhàn nhạt của Tử Yến, từng chữ từng chữ vang lên trong tim hắn:

“Rốt cuộc ngài muốn điều gì, chính ngài là người hiểu rõ nhất.”

Giang Hoài đến Vãn Kiếm Sơn trang liền đi thẳng đến chỗ ở của Tần Sanh, dọc đường đi toàn thi thể thủ vệ, tử trạng vô cùng quỷ dị, sơn trang rộng lớn thế, vậy mà tĩnh lặng đến đáng sợ.

Dự cảm có điềm xấu trong lòng Giang Hoài càng lúc càng đè nặng, y một cước đá văng cửa phòng, phá cửa xông vào.

Mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Căn phong u ám ẩn hiện một bóng người thẳng đứng, dáng người dong dỏng cao kiên cường.

Là Tần Vô Hào.

Tần Vô Hào tay cầm kiếm, trên người hắn máu thấm ướt đen y phục, hai mắt ngây dại, dường như bất động tại chỗ, sau khi nghe thấy động tĩnh, mới hoảng hốt nhìn sang như vừa tỉnh lại từ trong mộng, ánh mắt ngơ ngẩn, khó tin nói: “Tại sao người lại ở đây?”

Đôi mắt Tần Vô Hào bừng bừng sát khí, lạnh lùng chất vấn: “Tại sao A Sanh chết rồi mà người vẫn còn sống?”

Trong phòng máu chảy thành sông, bên chân Tần Vô Hào là hai thi thể, một là Tần Sanh, người còn lại chính là thiếu nữ Miêu Cương kia.

Giang Hoài trong nháy mắt hiểu ra mọi chuyện, y lên tiếng: “Là người?”

Tần Vô Hào thẳng thắn thừa nhận: “Đúng, là ta. Sai người giết người chính là ta, hạ Tử Mẫu Cổ cũng là ta.”

Giang Hoài lẩm bẩm nói: “Tử Mẫu Cổ....”

Tần Vô Hào cười gằn một tiếng, giọng nói tràn đầy sự thù hận: “Ta vốn định giết người, nhưng không ngờ A Sanh vẫn cứ thích người. Giang Hoài, nàng yêu người như thế, vậy mà người đã làm gì? Ta đồng ý với A Sanh nhất định sẽ giúp nàng đạt được mong muốn, vì lẽ đó ta mời cổ sư từ Nam Cương tới, hạ Tử Mẫu Cổ trên người người và A Sanh, như vậy dù cho giết người thất bại, người may mắn sống sót, sau này cũng đừng hòng rời xa nàng! Nhưng tại sao, mẫu cổ đã chết, người vẫn không hề hấn gì, lảnh lặt đứng tại đây, còn A Sanh lại nằm kia? Giang Hoài, vì sao người chưa chết?!”

Giang Hoài nghe vậy, trong lòng thấy ớn lạnh: “Tần Vô Hào, Tần Sanh là muội muội của ngươi!”

Tần Vô Hào cười lạnh đáp: “Giang Hoài, ngươi lấy thân phận sát thủ nói chuyện tình cảm với ta sao?”

Giang Hoài nghiêng rằng: “Ngươi hận ta thì cứ tìm ta mà giết, tại sao phải hạ sát Tần Sanh!”

Tần Vô Hào đột nhiên nổi giận: “Sao ta có thể giết A Sanh chứ?! Dù chết, ta cũng sẽ không làm tổn thương nàng! Nàng chết vì ngươi! A Sanh biết được chuyện hạ Tử Mẫu Cổ, dù cận kề cái chết cũng không muốn dùng phương pháp này ràng buộc ngươi, thậm chí rút kiếm tự vẫn trước mặt ta!! Ta giết nàng? Giang Hoài, ngươi cũng thật nực cười!! Trên cõi đời này chỉ có mình ngươi, làm tổn thương nàng hết lần này tới lần khác!! Là ngươi, Giang Hoài, là ngươi giết nàng!!”

Giang Hoài cả người kinh sợ, đầu óc trống rỗng.

Tần Vô Hào hai mắt đỏ ngầu, con ngươi lóe sáng đến đáng sợ: “A Sanh là một người rất kiêu hãnh, từ nhỏ đến lớn ta chưa từng trông thấy nàng khóc, dù có bị thương nặng đến đâu, lông mày chưa từng cau lại. Ngươi là cái gì? Ngươi dựa vào cái gì? Dám chà đạp bảo bối mà ta một lòng một dạ nâng niu trân trọng lúc sâu vào bùn đất? Giang Hoài, con mẹ nó ngươi dựa vào cái gì?!”

Đầu Giang Hoài bắt đầu đau, từng cơn đau nhức lan truyền trong cơ thể, dường như muốn xé nát người y. Dưới chân tê dại, nặng nề khụy xuống đất.

Tần Vô Hào hoàn toàn mất lý trí, hấn rút kiếm chém xuống Giang Hoài, gào thét: “A Sanh chết rồi, ta muốn tất cả các ngươi phải chôn cùng nàng !!!”

Cơ thể Giang Hoài cuộn tròn trên đất, rốt cuộc nhìn không được, cổ họng phát ra tiếng gầm đau đớn bị đè nén. Đột nhiên cuồng phong cuộn cuộn nổi lên quanh y, vạt áo không ngừng phất phơ trong gió. Từ trong cơ thể Giang Hoài phát ra tiếng rít chói tai, không phải từ miệng mà chính là từ sâu bên trong cơ thể. Tiếng thét không phải của người xuyên qua cơ thể, như tiếng bách quỷ than khóc, chọc thủng qua chín tầng mây.

Bốn phía bỗng dưng nổi lên hồng liên nghiệp hỏa, ngọn lửa nhanh chóng nuốt trọn xà nhà lẫn màn che, mọi thứ âm âm sụp đổ, thế lửa càng lúc càng mạnh.

Tần Vô Hào còn chưa kịp chạm vào Giang Hoài đã bị thiêu rụi.

Lúc này Lục Vũ cùng Tử Yến ở trong khách điểm cũng đã nghe thấy tiếng than khóc vang dội đất trời kia.

Lục Vũ bỗng dưng ngẩng đầu, nhìn về hướng Vãn Kiếm Sơn Trang, trên không quanh quẩn một vòng quanh ảnh chẳng lành, không ngừng phun ra nuốt vào hắc khí, mơ hồ trông thấy vô số đầu lâu xương trắng bên trong.

Lục Vũ giật mình nói: “..... Giang Hoài?”

Tử Yến kinh hãi, run giọng hỏi: “Lục tiên sinh, rốt cuộc ngài đã cho Giang Hoài ăn gì thế?”

Lục Vũ không hề đáp lại, nhưng hẳn biết, đó căn bản không phải là nguyên nhân yêu quái gì sát!

Trong đầu Tử Yến chợt lóe lên một cái tên rất quen thuộc nhưng không thể nào nhớ rõ, dường như đáp án kia phải đào mộ chui lên trong tám tởm. Kia tuyệt đối không phải yêu lục, yêu quái nào lại có sức mạnh kinh khủng như vậy chứ?

Tử Yến lục tung trí nhớ, ra sức tìm kiếm.

Đó là..... Cái này rõ ràng là.....

Tử Yến thì thầm khó tin: “Đó là.... Người dẫn độ?!” Tử Yến chấn động đến nỗi quên cả kính ngữ, “Lục Vũ, ngươi lấy Hề Hướng Hàn tàn hồn cho hắn?!”

Tương truyền đời thứ mười của Hề gia huyện Cô Xuyên có một người con, từ nhỏ đã biết nói, đủ thág biết đi, ba tuổi làm thơ, sáu tuổi tinh thông tứ nghệ, được người đời gọi là thần đồng. Huyện Cô Xuyên đúng như tên gọi, nằm bên cạnh sông, nước sâu không lường, ở đây phổ biến việc thủy táng, thi thể được đặt trên một cái bè, cột cùng tảng đá lớn, rồi thả chìm xuống đáy sông. Một ngày kia họ Hề cùng bạn bè ra bờ sông, bạn đồng hành bỗng dưng đề nghị tấu một khúc ngẫu hứng, Hề thịnh tình không thể chối từ. Khi vừa gảy dây đàn, mặt nước bỗng dưng sôi sục, chốc lát, thi thể nổi lên phủ kín mặt nước, tử trang vô cùng

kinh khủng. Kẻ đi cùng thấy thế thì kinh hãi vỡ mật chết. Việc này kinh động quê hương, ai cũng biết con trai Hề gia là yêu quái, có thể triệu hồi âm hồn, thông linh với quỷ. Đuổi ra khỏi huyện. Hề chu du khắp nơi, cùng với cây cổ cầm tên Tiêu Vĩ của hắn, phạm khi tiếng đàn vang lên, dù ở bất kì đâu, bách quỷ âm tào địa phủ đều xuất hiện, cúi đầu nghe lệnh, người đời gọi là Người dẫn độ.

Về sau Hề Hường Hàn đi mọi nơi, phiêu bạt ở nhân gian mấy trăm năm mà dung nhan không hề thay đổi, sau gặp được tri kỷ, nhưng sau bị kẻ này giết chết, hài cốt chẳng còn, hồn phách không trọn vẹn. Lục Vưu vô tình đi ngang qua nơi hắn chết, liền thu lại tàn hồn của hắn.

Có điều Tử Yến chưa từng nghĩ tới, Lục Vưu lại dùng hồn phách của Hề Hường Hàn để giúp Giang Hoài ngưng tụ nguyên thần, kéo dài tính mạng.

Không dùng yêu nguyên, chính là không muốn Giang Hoài bị yêu hóa sao?

Tử Yến nhìn về phía người bên cạnh, nhưng Lục Vưu biến mất từ lúc nào.

Trước mắt đen kịt vô bờ. Ngay sau đó là cảm giác đau đớn, thính giác, khứu giác cũng dần dần biến mất.

Nơi này tựa như một thế giới không mùi không vị không màu.

Trong bóng tối, Giang Hoài cảm thấy có một cặp mắt dõi theo y.

Giang Hoài muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng trĩu không còn sức lực.

Ai?

Người kia dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng y, đáp lại: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, có người đến tìm người.”

..... Ai?

Hề Hường Hàn khẽ hừ một tiếng, cười nói: “Còn tưởng rằng giúp ta tìm một cơ thể mới, chẳng ngờ lại bắt ta bảo hộ nguyên thần cho người. A, họ Lục này thật chẳng ra gì.”

Cái..... gì.....?

Hề Hường Hàn nói: “Nếu người không tỉnh lại, sẽ có người khiến ta hóa thành tro bụi đấy.”

Giang Hoài cảm thấy có người cúi xuống gần y, khi vừa chạm vào ấn đường lạnh lẽo của y, người kia than thở: “Chỉ mong hắn gặp đúng người, sẽ không rơi vào kết cục giống ta.”

Lục Vưu xông vào Vấn Kiếm Sơn Trang, đưa mắt nhìn đều là lửa và máu.

Hắn lớn tiếng gọi: “Giang Hoài! Giang Hoài! Ra đây! Đừng giả bộ chết, lăn ra đây cho ta!”

Lửa ngục ngút trời, Lục Vưu chẳng nhìn rõ, mà như vậy căn bản không thể tìm được Giang Hoài.

Lục Vưu giận dữ: “Hề Hường Hàn, mẹ kiếp người dập lửa cho ta!”

Như đáp lại yêu cầu của hắn, thể lửa giảm đi ít nhiều, chỉ còn lại vài đốm cháy. Xác chết khắp nơi, nhìn quanh toàn thi thể cháy đen cùng mùi hôi nồng nặc.

Tiếng gầm thét giận dữ vang vọng trong sơn trang trống trải, không hề có tiếng đáp lại, điều này càng khiến Lục Vưu sắp phát điên. Hắn nghiêng rằng lật một thi thể, trông thấy khuôn mặt xa lạ, trong lòng lại nhẹ nhõm, lại tiếp tục lật những cái xác khác. Hắn vừa mong mau chóng tìm thấy Giang Hoài, lại vừa sợ rằng người tiếp theo sẽ là y.

Hắn lật tìm liên tiếp mười mấy thi thể, nhưng không thu hoạch được gì. Tay chân Lục Vưu ngày càng lạnh lẽo, một cảm giác chưa bao giờ có lúc này đang chiếm lấy tâm trí hắn.

Giang Hoài ở đâu? Tại sao không trả lời? Là không nghe thấy, hay là..... không thể đáp lại được?

Lục Vưu bị cảm giác xa lạ này hành hạ đến gần hóa điên, hắn đứng không vững nhìn cũng chẳng rõ, gào đến khản cả giọng: “Giang Hoài!!”

Phía sau nổ một tiếng thật lớn, một mảng tường đổ sập xuống, bụi bay mù mịt. Giang Hoài vịn vào Hàn Thiên, từ đồng đổ nát hiện ra nửa người. Hắn nửa quỳ trên mặt đất, khói bụi dày đặc khiến y sắc không kìm nổi ho khan, giọng nói khàn khàn: “.....Ồn quá.”

Trong lòng Lục Vũ nhất thời bùng lửa giận, một bước xông tới, siết chặt cổ áo Giang Hoài chửi như tát nước: “Con mẹ nó người còn sống tại sao không lên tiếng? Câm hả? Còn chê ta ồn ào, người không xấu hổ sao? Hàn Giang Tuyết rút cuộc thì mặt người dày bao nhiêu tác đây! Ta ở đó tìm người mệt gần chết, người còn chế giễu! Lại còn nằm đây ung dung cười nhạo ta.....”

Giang Hoài nói: “Lục Vũ, người.....”

Lục Vũ cắt ngang lời y: “Gọi cái gì, ta thì làm sao? Ta thì làm sao hả? Người có quyền nói ta sao? Người câm miệng ngay!”

Giang Hoài xoa nhẹ lên mặt hắn: “Lục Vũ, người đang khóc.”

Lục Vũ giật mình, ra sức đẩy y ra: “Người rửa tay chưa mà dám chạm vào ta!”

Giang Hoài không nhịn được mà vừa ho vừa cười nói: “..... Xin lỗi.”

Lục Vũ không tha không buông: “Xin lỗi dễ dàng thế thì cần gì quan phủ? Một câu xin lỗi là có thể bỏ qua sao? Người đừng có tưởng.....”

Còn chưa nói hết câu, Giang Hoài đã đưa tay kéo hắn vào lòng ngực.

Trong nháy mắt, đầu óc Lục Vũ ngưng hoạt động, nhưng ngay lập tức lấy lại tinh thần: “Người lại bị bệnh gì thế! Ta đếm tới ba, lập tức buông ra. Bằng không ta sẽ nghiền người thành tro!”

Giang Hoài không chút thành ý đáp lại: “Ấy, ta lại sợ quá.”

Lục Vũ: “.....”

Cảnh tượng sao lại như đã quen thuộc ? ? ?

Lục Vũ cũng không để ý nhiều như vậy, dù thế nào hắn cũng muốn như này từ lâu, ôm lưng Giang Hoài thật chặt: “Giang Hoài, ta đã nghĩ kĩ rồi, sau này hàng tháng chúng ta cách vài ngày về thăm Lan Đình có được không? Ta là đại phu, núi Bất Tri là trách nhiệm của ta, không phải ta muốn bỏ là có thể bỏ. Nếu người nhớ sự môn, về ở mười ngày nửa tháng cũng chẳng sao. Được không?”

Giang Hoài nhẹ nhàng cọ cọ tóc mai Lục Vũ, hôn nhẹ một cái rồi đáp: “Được, người nói sao thì là vậy.”

“Khái không ký sổ” đóng cửa hơn một tháng, cuối cùng cũng mở lại.

Mấy ngày nay y quán vẫn do vị đại phu đoán mò nói bừa Hề Nang trông nom, bắt mạch lộn xộn, bốc thuốc thì sai, châm cứu lại càng luống cuống, tiếng oán than yêu giới vang dội trời đất một thời gian.

Ngày hôm đó, quỷ bếp ôm bụng đến lấy thuốc nhuận tràng, thấy sau quầy thuốc lại là thiếu niên thấp bé kia thì kinh hãi, biến sắc hỏi: “Sao lại là người? Lục đại phu đâu? Không phải nghe bảo mấy hôm trước đã về rồi sao?”

Hề Nang đáp: “Lục đại phu thân thể không khỏe, tạm thời không thể chẩn bệnh!”

Quỷ bếp hỏi: “Tại sao không khỏe?”

Hề Nang nói: “Ai biết được, hông đau rồi nóng nảy khó chịu, nằm úp sấp trên giường liên tục mắng chửi người khác kìa. Ai da người có lấy thuốc nữa không, không thì tránh ra để người phía sau lên đi!”

Quỷ bếp mơ hồ nghe thấy tiếng chửi thật, vuốt vuốt chòm râu nói: “Thôi thôi, uống chết mất.”

Hề Nang lập tức dài giọng gào lên: “Đánh.....cái.....rắm ta đã được Lục tiên sinh truyền dạy rồi nhé!!”

Hôm nay núi Bất Tri vẫn một vùng an lành.

-Toàn văn hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-quai-y-quan>